

KAPITEL 1

Der gik et stykke tid inden jeg opdagede at han var varulv. Min lugtesans fungerer ikke optimalt når jeg er omgivet af smørefedt og spildolie – og så mange herreløse varulve strejfer der jo heller ikke omkring. Så da nogen rømmede sig høfligt i nærheden af mine fødder, gik jeg ud fra at det var en kunde.

Jeg lå under en Jetta og skulle til at anbringe en renoveret gearkasse i dens nye hjem. En af ulemperne ved at være ene kvinde om at drive et bilværksted var at jeg måtte afbryde arbejdet hver gang telefonen ringede eller en kunde dukkede op. Det gjorde mig gnaven – og det er ikke godt når man skal tale med kunder. Jeg havde måttet sige farvel til min trofaste kontorslave og værktøjs-opstøver, fordi han var flyttet fra byen for at begynde på universitetet, og jeg havde endnu ikke fundet en afløser for ham. Det er ikke nemt at finde én der er villig til at udføre alle de opgaver som jeg helst selv er fri for.

„Øjeblik, så skal jeg være der,“ sagde jeg så venligt jeg kunne. Man gør vel sit bedste for ikke at skræmme kunderne væk.

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

Gearkasseløftere er totalt overvurderede. Den eneste måde at få en gearkasse ind i en gammel Jetta er ved at bruge muskelkraft. Nogle gange er det nyttigt at være kvinde i mit fag, for eksempel er mine hænder så små at jeg kan nå dele i en bil som en mand ikke kan. Men hverken vægtløftning eller karate kan give mig en mands fysiske styrke. Jeg kan som regel opveje for mine mangler ved at bruge vægstangsprincippet, men andre gange er rå muskelstyrke det eneste der duer, og det var kun med nød og næppe at jeg fik løftet gearkassen i.

Jeg prusted af anstrengelse, men jeg fik skruet en bolt i med den ene hånd mens jeg holdt gearkassen på plads med mine knæ og den anden hånd. På den måde ville gearkassen blive hvor den var indtil jeg havde talt med kunden og kunne fortsætte arbejdet.

Jeg tog en dyb indånding og slog et stort smil op for at få ansigtet i de rette folder inden jeg rullede ud fra under bilen. „Hvad kan jeg hjælpe dig med?“ spurgte jeg og greb en klud til at tørre olien af mine hænder. Da jeg så på fyren, gik det op for mig at han ikke var en kunde, selvom han helt klart havde brug for hjælp.

Der var flænger i knæene på hans cowboybukser, og de var plettet af blod og indtørret mudder. Hans T-shirt var lige så snavset, og han havde en alt for lille bomuldsskjorte på som overtøj, hvilket bestemt ikke er tilstrækkelig påklædning i november måned her i den østlige del af Washington.

Han så udmagret ud, som om han havde fået for lidt at

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

spise i temmelig lang tid. Selv gennem den kraftige dunst af benzin, olie og kølervæske, der altid hang i værkstedet, kunne jeg lugte at det også var et godt stykke tid siden han sidst havde været i bad. Og under lagene af snavs, sved og gammel frygt anede jeg den karakteristiske lugt af varulv.

„Jeg ville høre om du har brug for en arbejdsdreng?“ spurgte han tøvende. „Altså ikke et rigtigt job, men bare nogle få timer.“ Lugten af hans nervøsitet druknede hurtigt i en bølge af adrenalin fordi jeg ikke straks svarede nej. Han begyndte at tale hurtigere. „Et rigtigt job ville også være okay med mig, men jeg har ikke noget sygesikringsbevis så du ville skulle betale mig kontant.“

De mennesker der kom forbi og spurgte efter sort arbejde var som regel illegale indvandrere som ledte efter et sted at skjule sig mellem høstsæsonen og foråret. Men bortset fra at han var varulv, var denne fyr en helt almindelig hvid amerikaner med rødbrunt hår og brune øjne. Han var så høj at man godt kunne tro han var atten år, men mine instinkter, som er ret gode, fortalte mig at han snarere var femten. For selvom hans skuldre var brede, var de stadig drengede, og hans hænder virkede lidt for store til hans krop, som om han ikke var færdig med at vokse endnu.

„Jeg er stærk,“ fortsatte han. „Jeg har godt nok aldrig prøvet at arbejde på et rigtigt værksted før, men jeg har hjulpet min onkel med at reparere hans gamle folkevognsboble.“

Jeg tvivlede ikke på at han var stærk. Det er varulve. Jeg var blevet urolig i det øjeblik jeg havde opfanget den karakteristiske moskus- og pebermynteagtige duft, og mit

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

instinkt bød mig at smide ham ud fra mit territorium. Men eftersom jeg ikke er varulv, har jeg magten over mine instinkter – og ikke omvendt. Desuden vækkede drengen andre, stærkere instinkter i mig som han stod der og ry-stede lidt i den fugtige luft.

Jeg har et princip om at jeg ikke gør noget ulovligt. Jeg overholder fartgrænser, sørger for at betale forsikringen på værkstedet til tiden, og jeg betaler endda hellere en smule for meget end en smule for lidt til skattefar. Jeg har givet penge til folk i nød et par gange, men jeg har aldrig ansat nogen der måtte holdes uden for regnskaberne. Der var også det lille problem at han var varulv, og så vidt jeg kunne bedømme, var han oven i købet en ny én af slagsen. Unge varulve har endnu sværere ved at styre ulven i sig end ældre.

Han havde ikke sagt et ord om at det var mærkeligt at se en kvindelig mekaniker. Han havde selvfølgelig også betragtet mig længe nok til at vænne sig til tanken – men han fik alligevel et par point for ikke at sige noget om det. Det var dog ikke det der fik mig til at tage beslutningen.

Han gned sine hænder mod hinanden, mens han åndede på dem for at få varme ud i fingrene der var røde af kulde.

„Okay,“ sagde jeg langsomt. „Du kan blive ansat på prøve.“ Det var ikke et klogt svar, men jeg kunne ikke sige andet når jeg stod dér og så på at han fik kuldegysninger med jævne mellemrum. „Der er et personalerum med bad og en vaskemaskine ude bagved.“ Jeg pegede på en dør bagerst i værkstedet. „Min sidste medhjælper efterlod et par gamle

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

kedeldragter. De hænger på en krog derude. Hvis du synes, kan du komme dit tøj i vaskemaskinen og tage en kedeldragt på. Du må også gerne tage et bad. Der er en skin-kesandwich og sodavand i køleskabet. *Spis* sandwichen og kom herud igen når du er klar.“

Jeg sagde ordet ‘*spis*’ med eftertryk. Selvom der var to uger til næste fuldmåne, skulle jeg ikke nyde noget af at arbejde sammen med en sulten varulv. Nogle folk vil nok hævde at varulve kun kan forandre skikkelse når det er fuldmåne, men det er den slags folk som også siger at der ikke findes spøgelse. Drengen stivnede let da han hørte min ordre, så løftede han blikket og så mig i øjnene.

Efter et øjeblik mumlede han ‘tak’, gik ud i personale- rummet og lukkede forsigtigt døren efter sig. Jeg åndede lettet op. Jeg burde vide bedre end at give en varulv ordre – det er ikke noget de bryder sig om, især ikke de mere do- minerende af slagsen.

Varulves instinkter er upraktiske og skyld i at varulve som regel ikke bliver ret gamle. De samme instinkter er årsagen til at almindelige ulve svandt i antal efterhånden som civilisationen vandt frem. Præriedulve stortrives deri- mod, endda i millionbyer som Los Angeles.

Præriedulvene er mine brødre. Ikke fordi jeg er en ‘varpræ- riedulv’ – jeg tror slet ikke der nogensinde har eksisteret en sådan skabning. Jeg er en ‘walker’.

Betegnelsen ‘walker’ er afledt af ordet ‘skinwalker’. En ‘skinwalker’ var en heks fra en af de sydvestamerikanske indianerstammer, der ved hjælp af et dyreskind forvand-

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

lede sig til en præriedulv eller et andet dyr og vandrede omkring og spredte sygdom og død. De hvide nybyggere brugte fejlagtigt betegnelsen om alle indfødte formskiftere og derefter hang navnet ved. Vi har ikke rigtig mulighed for at brokke os – vi kunne selvfølgelig stå frem i offentligheden ligesom underferne gjorde for snart tyve år siden, men vi er ikke så mange at det er postyret værd.

Jeg tror ikke drengen var klar over hvad jeg var, for ellers ville han aldrig have vendt ryggen til mig – et andet rovdyr – for at gå ud ad døren til personalerummet og tage sig et bad og skifte tøj. Ulve har ganske vist en særdeles god lugtesans, men værkstedet var fuld af underlige lugte og jeg tvivlede på at han nogensinde havde lugtet én som mig før.

„Har du lige fundet Tads afløser?“

Jeg vendte mig om og så at Tony var på vej ind ad den åbne port. Han havde i al ubemærkethed stået og lyttet til samtalen mellem mig og drengen. Tony var god til at gøre sig ubemærket – det var hans arbejde.

Han havde barberet sit skæg af, og hans sorte hår sad skrabet tilbage i en kort hestehale. Jeg lagde mærke til at han havde fire huller i højre øre, og at der i tre af dem var små ringe og i det sidste en lille diamant. Han havde altså fået lavet to huller siden jeg havde set ham sidst. Han havde en åbenstående hættetrøje på, og den tynde T-shirt han bar underneden, fremhævede resultatet af de mange timer han brugte i fitnesscentret. Alt i alt lignede han et typisk medlem af en af de lokale latinamerikanske bander.

„Vi forhandler stadig,“ svarede jeg. „Det er kun midlerti-

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

dig indtil videre. Er du på arbejde?”

„Nup, jeg har fået en fridag fordi jeg har opført mig så pænt på det seneste.“ Han kunne åbenbart alligevel ikke løsrive tankerne fra min nye medarbejder. „Jeg har set drengen i området i nogle dage. Han virker god nok ... måske er han bare stukket af hjemmefra.“ ‘God nok’ betød at han holdt sig fra stoffer og ikke var voldelig. Det sidste var betryggende.

Da jeg blev ansat på værkstedet for cirka ni år siden, havde Tony drevet en lille pantelånerforretning lige rundt om hjørnet. Eftersom den nærmeste sodavandsautomat lå i pantelånerforretningen, havde jeg set en del til Tony indtil forretningen skiftede ejer nogle måneder senere. Jeg tænkte ikke nærmere over det før jeg en dag fik farten af ham og opdagede at han sad på et gadehjørne med et skilt i hånden hvor der stod: HJEMLØS – GIV EN SKILLING.

Den hulkindede unge fyr der sad dér med skiltet lignede slet ikke den venlige midaldrende mand der havde drevet pantelånerforretningen. Jeg blev forskrækket og hilste på ham med det navn jeg kendte ham under. Den unge fyr så bare på mig som om jeg var skør, men næste morgen ventede Tony på mig uden for værkstedet. Han fortalte mig hvad hans arbejde var – indtil da havde jeg troet at Tri-Cities havde for få indbyggere til at have undercover-betjente.

Derefter kom han af og til forbi værkstedet, og i starten var han mødt op i en ny forklædning hver gang. Tri-Cities er ikke så stort et område, og mit værksted ligger i udkannten af den bydel der er det nærmeste Kennewick kommer

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

på at have et belastet kvarter. Så det kunne godt være at han bare lagde vejen forbi når han arbejdede i nærheden, men jeg kom snart frem til at den egentlige årsag var at han var frustreret over at jeg havde genkendt ham. Men jeg kunne jo ikke så godt forklare at jeg havde lugtet mig frem til at det var ham.

Hans mor var af italiensk afstamning og hans far var fra Venezuela. Den blanding af gener havde givet ham en hudfarve og træk der gjorde at han kunne gå for at være både mexikaner og sort amerikaner. Han kunne stadig udgive sig for at være atten år når han havde brug for det, selvom han måtte være nogle år ældre end mig – jeg skød på at han var treogtredive eller deromkring. Han kunne tale flydende spansk og mestrede fem-seks forskellige amerikanske accenter.

Alle de egenskaber havde ført til jobbet som undercoverbetjent, men det der gjorde ham virkelig god til arbejdet var hans kropssprog. Han kunne slentre ned ad gaden med en flot, ung mands selvsikre gang og han kunne lunte rundt med en stofmisbrugers rastløse og nervøse bevægelser.

Efter et stykke tid accepterede han at jeg kunne gennemskue forklædningerne der narrede hans chefer og, ifølge ham selv, også hans egen mor. Men på det tidspunkt var vi allerede blevet venner så han fortsatte med at kigge forbi værkstedet for at få en kop kaffe og en hyggesnak hver gang han var i området.

„Du ser meget ungdommelig og macho-agtig ud,“ sagde jeg. „Er øreringene det sidste skrig inden for betjentmode?“

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

I *må* bare have mindst fire huller i ørerne fordi betjentene i Pasco har to?“

Han smilede bredt og det fik ham til at se både ældre og mere uskyldig ud på én gang. „Jeg har arbejdet i Seattle de seneste par måneder,“ sagde han. „Jeg har også fået en ny tatovering. Heldigvis er den et sted på kroppen hvor min mor aldrig opdager den.“

Tony påstod at han var rædselsslagen for sin mor. Jeg havde aldrig mødt hende, men han lugtede af glæde og ikke af frygt når han talte om hende, så jeg vidste at hun næppe var den harpe han beskrev hende som.

„Hvad bringer dig her til mit ydmyge værksted?“ spurgte jeg.

„Jeg kom for at høre om du vil se på en af mine venners bil,“ svarede han.

„En Volkswagen?“

„Nej, Buick.“

Mine øjenbryn fløj i vejret af overraskelse. „Jeg skal nok se på den, men jeg har ikke det rette udstyr til amerikanske biler – de rigtige computere. Han skulle hellere tage den hen til et autoriseret Buick-værksted.“

„*Hun* har allerede haft bilen på værksted hos tre forskellige mekanikere. Og den har fået udskiftet lambdasonden, tændrørene og hvad ved jeg. Den kører stadig ikke som den skal. Den sidste mekaniker mente at hun skulle have en helt ny motor i den, hvilket han tilbød at gøre for det dobbelte af det bilen er værd. Hun har ikke ret mange penge, men hun kan heller ikke undvære en bil.“

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

„Jeg vil godt prøve at se på den uden at hun skal betale for det, og hvis jeg kan reparere den, siger jeg til.“ En tanke slog ned i mig fordi Tony næsten havde lydt vred da han talte om problemerne med bilen. „Er det din *venindes* bil?“

„Ja, det er hendes bil, men hun er ikke min ‘veninde’,“ svarede han.

De sidste tre år havde han haft et godt øje til en kvinde der arbejdede i politiets omstilling, en enke med et hav af unger. Han havde aldrig gjort noget ved det fordi han elskede sit job – og som han plejede at sige med modløshed i stemmen, så var hans job hverken foreneligt med ‘veninder’, ægteskab eller børn.

„Sig til hende at hun kan komme forbi med den. Og hvis hun kan undvære bilen et par dage, kan jeg høre om Zee vil kaste et blik på den.“ Min tidligere chef, Zee, var gået på pension da jeg købte værkstedet af ham, men af og til kom han hen på værkstedet fordi han gerne ville holde sig til ilden. Han vidste mere om biler og hvad der fik dem til at køre end bilfabrikanterne selv.

„Tak, Mercy. Du er en helt.“ Han så på sit ur. „Jeg er til nødt at gå nu.“

Jeg vinkede farvel til ham og vendte tilbage til gearkassen. Bilen udviste en sjælden samarbejdsvilje så det tog mig ikke ret lang tid. Jeg var gået i gang med at samle resten af bilen da min nye medhjælper kom ud af personalerummet, renskuret og iført en af Tads gamle kedeldragter. En kedeldragt ville ikke have holdt ham varm hvis han var udenfor, men jeg havde tændt den store varmeblæser i værkstedet så

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

han skulle nok kunne klare sig.

Han var hurtig og effektiv – han havde tydeligvis rodet med gamle biler før. Han stod ikke bare og kiggede på, men rakte mig tavst de forskellige dele efterhånden som jeg skulle bruge dem og inden jeg var nødt til at bede om dem. Enten var han fåmælt af natur eller også havde han lært at holde sin mund, for vi arbejdede sammen i et par timer uden at nogen af os sagde ret meget. Vi blev færdige med den første bil og tog fat på den næste inden jeg besluttede mig for at lokke ham til at snakke med mig.

„Jeg hedder Mercedes,“ sagde jeg mens jeg løsenede en af de bolte der holdt bilens generator på plads. „Hvad vil du gerne have at jeg skal kalde dig?“

Hans øjne lyste op et øjeblik. „Volkswagen-mekanikeren Mercedes?“ Hans ansigt blev hurtigt alvorligt igen. „Undskyld, det kan ikke være første gang du hører den,“ mumlede han.

Jeg sendte ham et stort smil, rakte ham den bolt jeg lige havde løsnet, og gik i gang med den næste. „Nå. Jeg reparerer også Mercedes – alle tyske biler. Porsche, Audi, BMW og endda også en Opel en gang imellem. Det er som regel gamle biler hvor garantien er udløbet, men jeg har også de computere der skal bruges til de nyere modeller.“ Jeg drejede mit ansigt væk fra ham for at se nærmere på den næste bolt, som sad fast. „Du kan kalde mig Mercedes eller Mercy, det bestemmer du selv. Hvad skal jeg kalde dig?“

Jeg bryder mig ikke om at sætte folk i en situation hvor de er nødt til at lyve for mig. Hvis han var stukket af hjem-

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

mefra, ville han nok ikke sige sit rigtige navn, men jeg kunne jo ikke bare kalde ham 'knægt' eller 'du der' hvis vi skulle arbejde sammen.

„Kald mig Mac,“ sagde han efter et lille stykke tid. Hans tøven afslørede at han helt sikkert ikke plejede at blive kaldt Mac, men det var bedre end 'du der'.

„Okay, Mac,“ sagde jeg. „Vil du ringe til Jettaens ejer og sige at hans bil er klar?“ Jeg nikkede over mod den første bil vi havde arbejdet på. „Fakturaen ligger i printeren. Hans nummer står på den sammen med den samlede opgørelse over hvad han skal betale for udskiftningen af gearkassen. Jeg giver frokost så snart jeg har udskiftet ventilatorremmen her.“

„Fint,“ sagde han lidt fortabt. Han gik hen mod døren til personalerummet, men jeg stoppede ham. Det lå bagerst i bygningen, men kontoret lå ved siden af selve værkstedet og vendte ud mod den parkeringsplads som mine kunder brugte.

„Kontoret er bag den grå dør derhenne,“ forklarede jeg. „Ved siden af telefonen ligger der en klud til at holde på røret med så det ikke bliver fedtet ind i olie.“

Da jeg kørte hjemad om aftenen, kunne jeg ikke lade være med at være bekymret for Mac. Jeg havde betalt ham kontant og sagt at han gerne måtte komme igen. Han havde smilet svagt, stukket pengene i baglommen og var gået. Jeg havde ladet ham gå, vel vidende at han ikke havde noget sted at sove, for jeg kunne ikke tage ham med hjem.

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

Det ville have været for farligt for os begge. På trods af at han ikke var vant til at bruge sin næse, ville han hurtigt finde ud af hvad jeg var – og varulve er faktisk lige så stærke i virkeligheden som de er på film. Det gælder også når de er i menneskeskikkelse. Jeg er ikke nogen slapsvans, jeg har taget det lille bælte i dojoen der ligger i nærheden af mit værksted, men jeg kan ikke hamle op med en varulv. Og drengen var for ung til at forhindre sig selv i at dræbe én som hans indre ulv ville betragte som et rivaliserende rovdyr.

Så var der også min nabo.

Jeg bor i Finley, på en stor grund, men i en husvogn der er næsten lige så gammel som mig selv. Finley er et landligt område omtrent ti minutters kørsel fra mit værksted som ligger i Kennewicks gamle industrikvarter. Der er mange mindre grunde i Finley med husvogne eller typehuse, men langs floden er der også store villaer, for eksempel den min nabo bor i.

Gruset knasede da jeg svingede ind i min indkørsel og parkerede min gamle Golf. Så snart jeg steg ud af bilen fik jeg øje på katteburet på min veranda.

Medea mjavede klagende, men inden jeg lukkede hende ud, læste jeg beskeden der var tapet fast på toppen af buret. *FRØKEN THOMPSON*, stod der med store bogstaver, *VÆR SÅ VENLIG AT SØRGE FOR AT DIN KAT IKKE LØBER IND PÅ MIN GRUND. NÆSTE GANG JEG SER DEN HER, ÆDER JEG DEN.*

Beskeden var ikke skrevet under.

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

Jeg åbnede buret og tog katten op til mig og begravede mit ansigt i dens kaninbløde pels.

„Lukkede den store, stygge varulv dig inde i buret, lille misser?“ spurgte jeg.

Hun lugtede af min nabo hvilket betød at Adam havde siddet med den på skødet i et stykke tid inden han afleverede den. De fleste katte bryder sig ikke om varulve – og heller ikke om en walker som mig. Men stakkels, gamle Medea kan lide alle, selv min gnavne nabo, og derfor endte hun tit i et bur på min veranda.

Adam Hauptman, hvis grund stødte op til min, var Alfa i den lokale varulveflok. Et sted som Tri-Cities ville nok normalt have været for lille til at have sin egen varulveflok. Varulve slår sig som regel ned i større byer hvor de nemmere kan skjule sig, hvis ikke de, som det også er set i sjældne tilfælde, slår sig ned i en lille by for at overtage den. Men varulve har tendens til at klare sig rigtig godt inden for militæret og hemmelige efterretningstjenester, og længere oppe ad floden, nær det nedlagte Hanford-anlæg, ligger et atomkraftværk der har forbindelse til et utal af den slags lyssky myndigheder.

Jeg havde en lumsk mistanke om at Alfaens køb af nabogrunden ikke kun skyldtes den enestående udsigt over floden, men også en vis trang til at tryne én som mig der i hans øjne var en laverestående skabning.

Han brød sig ikke om min husvogn fordi den trak ejendomsværdien af hans storslåede villa i den forkerte retning – men som jeg så tit måtte påpege over for ham, stod min

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

husvogn der allerede da han valgte at købe sin grund og bygge på den. Han benyttede til gengæld enhver lejlighed til at minde mig om at jeg kun kunne blive boende så længe han tålte det eftersom en prærievulv ikke kan stille noget op over for en varulv.

Når han brokkede sig, slog jeg blikket ned og svarede høfligt. Og så parkerede jeg som regel en gammel, rusten Golf bagerst på min grund så Adam havde frit udsyn til den fra sit soveværelse.

Jeg var nogenlunde sikker på at han ikke ville æde min kat, men jeg besluttede mig alligevel for at holde den inden døre den næste uges tid for at give ham indtryk af at jeg tog hans trussel alvorligt. Varulve, især Alfaer, går utrolig højt op i at man skal kende sin plads.

Jeg satte Medea ned og fyldte hendes madskål mens hun mjavede og spandt og viftede med sin halestump. Hun var en herreløs kat som jeg havde taget til mig. I starten havde jeg troet at en eller anden syg stodder havde skåret halen af hende, men dyrlægen havde forklaret at hun var en manx – det vil sige at hun var født uden hale. Jeg aede hende og gik hen til køleskabet for at rode efter noget at spise til aftensmad.

„Jeg ville have taget Mac med hjem hvis jeg mente at Adam kunne lade ham være i fred,“ sagde jeg til Medea. „Men varulve har svært ved at acceptere fremmede. Der er en uhyrlig masse formaliteter der skal overstås når der kommer en ny varulv ind på en andens territorium, og noget siger mig at Mac ikke har ansøgt om at blive optaget i

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

Adams flok. En varulv fryser ikke ihjel af at sove udendørs, uanset hvor koldt det er. Han kan klare sig uden tag over hovedet et stykke tid endnu.“ Jeg fandt en rest spaghetti med kødsovs som kunne varmes i mikroovnen. „På den anden side kan det være at Adam vil hjælpe ham.“ Når jeg kendte mere til drengens historie, kunne jeg forhøre mig ganske forsigtigt.

Jeg indtog spaghattien uden at sætte mig ned, så skyllede jeg tallerknen af og lagde mig på sofaen og tændte for fjernsynet. Medea mjavede og sprang op til mig inden den første reklamepause.

Mac mødte ikke op næste dag. Det var lørdag, og det var ikke sikkert at han var klar over at jeg også arbejdede de fleste lørdage når der var biler der ventede på at blive gjort færdige. Det kunne også være at han var rejst videre.

Jeg håbede ikke at Adam eller en af hans ulve var stødt på ham, før jeg havde haft mulighed for at forberede dem på at der var en ny varulv i byen. De regler der i århundreder havde sørget for at varulve kunne leve ubemærket af mennesker, indebar for det meste den visse død for de ulve der brød dem.

Jeg arbejdede indtil frokosttid, så ringede jeg til det flinke unge par og fortalte at deres bil ikke stod til at redde. Det ville koste dem mere at få motoren skiftet ud end det ville koste dem at købe en ny bil. Jeg brød mig ikke om at ringe til folk for at overbringe dem dårlige nyheder, og hvis Tad stadig havde været ansat, ville jeg have tørret opgaven

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

af på ham. Da jeg lagde på, var jeg næsten lige så deprimeret som de uheldige indehavere af den velpolerede, trimmede og tydeligvis højtelskede bil der snart var skrotmetal.

Jeg vaskede mine hænder og arme og fik rensset så meget snavs væk under mine negle som det var muligt. Så begyndte jeg på det evindelige papirarbejde som også var blevet overladt til Tad mens han var her. Jeg var glad for at han havde fået et stipendium der åbnede døre til de fineste universiteter i landet, men jeg savnede ham virkelig. Efter ti minutter besluttede jeg at der ikke var noget som ikke kunne vente til på mandag. Og hvis jeg var heldig, ville jeg have så meget at lave på mandag at jeg til den tid var nødt til at udsætte papirarbejdet til på tirsdag.

Jeg skiftede til et par rene cowboybukser og en frisk T-shirt, greb min jakke og gik hen mod O'leary's for at få noget at spise. Efter frokost handlede jeg ind og impuls købte en lille kalkun som jeg og Medea kunne dele til aftensmad.

Jeg havde lige sat mig ind i bilen da min mobil ringede. Det var min mor som forsøgte at give mig så meget skyldfølelse at jeg ville køre hele vejen til Portland for at holde taksgiving eller i det mindste juleaften med hende og hendes familie. Men det lykkedes mig at smyge mig udenom. Jeg havde fået nok af familiesammenkomster i de to år jeg havde boet hos hende.

Det er ikke fordi de er så frygtelige, tværtimod. Min stedfar, Curt, er en rolig og fornuftig mand – han er et perfekt match til min mor der ikke er nogen af delene. Det viste sig senere at han ikke havde anet at jeg eksisterede før

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

jeg i en alder af seksten år pludselig stod ude foran hans dør. Og alligevel havde han ladet mig flytte ind og behandlet mig som sin egen.

Min mor, Margi, er en livlig og munter særling. Det er ikke svært at forestille sig at hun som ung havde et meget kort forhold til en fyr der levede af at deltage i rodeoer (min far), og det er heller ikke svært at forestille sig at hun en dag ville stikke af fra det hele. Det er langt mere overraskende at hun er blevet formand for forældrebestyrelsen på mine halvsøskendes skole.

Jeg kan godt lide min mor og min stedfar. Og jeg kan endda lide alle mine halvsøskende, der i sin tid kun udviste begejstring over at jeg pludselig blev en del af deres liv. Men de udgør en af den slags lykkelige, fasttømrede familier som man ellers kun ser på TV. Jeg er glad for at vide at der rent faktisk også findes den slags familier i virkeligheden, men jeg hører ikke til hos dem.

Jeg besøger dem et par gange om året så de ikke får den idé at besøge mig, og jeg sørger for at undgå at komme i ferier og højtider. Jeg er der sjældent ret lang tid ad gangen. Jeg elsker dem, men jeg elsker dem højere for hver kilometer der er mellem os.

Efter at have talt med min mor havde jeg dårlig samvittighed og følte mig nedtrykt. Jeg kørte hjem, smed kalkunen på køkkenbordet så den kunne tø op og gav Medea mad. Da det ikke hjalp på mit humør at gøre rent i køleskabet (jeg ved heller ikke hvorfor jeg havde forventet at det ville), satte jeg mig ud i bilen igen og kørte ud til naturpar-

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

ken ved Hanford Reach.

Det er ikke så tit jeg tager derud. Der er mange andre steder jeg kan løbe en tur, og hvis jeg trænger til at køre, ligger Blue Mountains tilpas langt væk. Men nogle gange længes jeg efter det øde, vidstrakte naturområde – især når jeg lige har talt med min mor.

Jeg parkerede bilen og gik indtil jeg var rimelig sikker på at der ikke var nogen i nærheden. Så tog jeg mit tøj af og kom det i en lille rygsæk og forandrede skikkelse.

En walker forandrer sig hurtigt og smertefrit – det gælder i hvert fald for mit eget vedkommende, og jeg kender ikke andre af min slags. I det ene øjeblik er jeg et menneske, og i det næste er jeg en prærieulv. Det er ren magi. Jeg går ganske enkelt fra at være én skabning til at være at en anden.

Jeg gned min snude mod mit ene forben for at få den sidste kildrende fornemmelse fra forvandlingen til at forsvinde. Det varer altid et lille øjeblik inden jeg vænner mig til at være på fire ben i stedet for to. Jeg har undersøgt det og ved derfor at prærieulve og mennesker har forskelligt syn, men jeg ser nogenlunde lige godt uanset om jeg er i den ene eller den anden skikkelse. Min hørelse og lugtesans er derimod skarpest når jeg er prærieulv, selvom mine sanser er bedre end de flestes når jeg er i menneskeskikkelse.

Jeg tog rygsækken med mit tøj i gabet og stoppede den ind under en lille busk. Så lagde jeg min flygtige, menneskelige tilværelse bag mig og løb ud i ødemarken.

Jeg havde det meget bedre da jeg havde jagtet tre kani-

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

ner og hilst på et par i en båd ved at give dem et glimt af mit nydelige, pelsede jeg inde fra flodbredden. Jeg har ikke brug for at forandre skikkelse når det er fuldmåne, men hvis jeg går rundt for længe på to ben, bliver jeg rastløs og humørsyg.

Påklædt og dejligt udmattet satte jeg mig ind i bilen og bad som sædvanlig en lille bøn da jeg drejede nøglen. Denne gang startede dieselmotoren i første forsøg, og den gik som den skulle. Jeg ved aldrig om Golfen har tænkt sig at starte. Jeg kører i den fordi den er billig i drift og ikke fordi det er en særlig god bil.

Om søndagen gik jeg i kirke. Min kirke er så lille at vores præst også arbejder i tre andre kirker, og selvom den henvender sig til alle kristne trosretninger tiltrækker den ikke en ret stor menighed, fordi præsten er meget tilbageholdende med at fordømme nogen eller noget. Vi er kun få der kommer der regelmæssigt og vi henvender os ikke ret meget til hinanden når vi er der. Jeg har et enestående indblik i hvordan verden ville se ud hvis ikke Gud og hans kirker holdt den værste ondskab i skak, så jeg møder trofast op.

Det er ikke på grund af varulvene. Varulve kan være farlige hvis man kommer i vejen for dem, men de lader én være i fred hvis man er forsigtig. Der er ikke mere ondskab i en varulv end der er i en grizzlybjørn eller en hvidhaj.

Der findes andre og meget, meget værre skabninger som gemmer sig i mørket – og vampyrer er endda kun toppen af isbjerget. De er yderst gode til at skjule deres sande jeg

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

for den menneskelige befolkning, men jeg er ikke et menneske. Jeg kan genkende dem når jeg møder dem, og de kan genkende mig, så jeg går i kirke hver søndag.

Denne søndag var vores sædvanlige præst syg, og hans afløser valgte at lade sin prædiken tage udgangspunkt i Anden Mosebog kapitel 22, vers 17: 'En troldkvinde må du ikke lade blive i live'. Han udvidede versets betydning til også at omfatte feerne, og jeg kunne lugte den giftige blanding af raseri og frygt der stod ud fra ham, helt nede fra min plads. Det var folk som ham der fik andre overnaturlige skabninger til at holde sig skjult, her næsten to årtier efter underfeerne var blevet tvunget ud i offentlighedens søgelys.

For cirka tredive år siden begyndte Skyggeherskerne, de magtfulde magikere som hersker over feerne, at blive bekymrede over fremskridtene inden for visse videnskaber – især inden for retsmedicin. De forudså at den tid feerne havde kunnet leve i skjul var ved at rinde ud. De besluttede sig for at begrænse skaderne ved at sørge for at menneskenes første møde med magiske skabninger ikke blev alt for traumatiserende. Så de ventede til der kom en oplagt mulighed.

Da Harlan Kincaid, en ældre haveelsker, milliardær og byggematador, blev fundet død i sit rosenbed med en beskærersaks i nakken, faldt mistanken på hans gartner Kieran McBride. McBride var en stille mand med et mildt ansigt, og han havde arbejdet for Kincaid i en årrække.

Jeg havde set dele af retssagen ligesom de fleste andre

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

amerikanere. Det opsigtsvækkende mord på en af landets mest velhavende personer, som tilfældigvis var gift med en populær ung skuespillerinde, garanterede tv-stationerne tårnhøje seertal.

I flere uger lagde mordet beslag på store bidder af nyhedskanalernes sendetid. Verden så tårerne strømme ned ad Carin Kincaids Hollywood-solbrændte kinder mens hun beskrev hvordan det havde været at finde sin mand liggende død ved siden af hans yndlingsroser der var blevet massakreret til ukendelighed. Hendes vidneforklaring var lige til en Oscar, men det næste der skete stjal alligevel billedet.

Kiernan McBrides dyre forsvarsadvokater havde under stor mediebevågenhed påtaget sig opgaven gratis. Da Kiernan sad i vidneskranken, havde de held til at lokke anklageren til at bede Kiernan om at gribe fat om beskærersaksen.

Han forsøgte. Men efter et kort øjeblik begyndte det at ryge fra hans hænder, og han slap saksen. Da hans forsvarer bad ham om det, viste han brandsårene i sine håndflader til nævningene. Han kunne umuligt have begået mordet, forklarede hans forsvarer til dommeren, nævningene og resten af verden, for Kiernan McBride var en fe, en blomsterfe, og derfor kunne han ikke holde på noget der var lavet af jern, heller ikke med tykke handsker på.

I et dramatisk øjeblik viste McBride sig uden sit visir, det vil sige uden den magi der får feer til at ligne mennesker. Han var ikke smuk, tværtimod, men enhver der har set en

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

shar-pei-hvalp ved at nogle former for hæslighed kan virke næsten dragende. En af grundene til at Skyggeheerskerne havde valgt McBride var at blomsterfeer er milde skabninger og behagelige at se på. Hans sørgmodige og overdrevent store brune øjne kiggede fra forsiderne af aviser og blade i månedsvis, og de stjal opmærksomheden fra de mindre flatterende billeder af Carin Kincaid som senere blev dømt for mordet på sin ægtefælle.

Og herefter afslørede underfeerne sig på ordre af Skyggeheerskerne. Underfeerne er de mindre magtfulde og mere tiltalende af slagsen. De største og mest grusomme feer, de mest magtfulde og allerhæsligste, forblev i skjul og ventede til de vidste hvordan mennesker reagerede over for de mere præsentable. McBrides forsvarere, der i virkeligheden var Skyggeheerskernes spindoktorer, viste feerne frem for verden. Her har I det skjulte folk. Den gode fe der havde uddannet sig som pædagog fordi hun elskede børn, og den unge havmand der havde sat sit liv på spil for at redde nogle uheldige sejlere hvis båd var kængret.

I første omgang lod det til at Skyggeheerskernes strategi faldt ud til fordel for alle os overnaturlige skabninger, hvad enten vi var feer eller ej. I New York og Los Angeles åbnedes restauranter hvor de rige og berømte kunne få deres mad serveret af skovnymfer. Hollywood barslede en genindspilning af *Peter Pan* hvor hovedrolleindehaveren var en dreng der rent faktisk kunne flyve og Klokkeblomst blev spillet af en ægte alf – billetsalget slog alle rekorder.

Men selv i begyndelsen var der problemer. En kendt

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

vækkelsesprædikant brugte menneskers frygt for feerne som et middel til at få større magt over sine tilhængere og deres bankkonti. Konservative politiske kræfter begyndte at himle op om at alle landets feer skulle registreres. Efterretningstjenester begyndte i al hemmelighed at udfærdige en liste over de feer som de kunne bruge – og som kunne bruges af andre mod dem, for både i Europa og dele af Asien tvang Skyggeherskerne underfeerne til at afsløre sig.

Da Skyggeherskerne beordrede min gamle chef Zee ud af skabet for fem-seks år siden, solgte han sit værksted til mig og trak sig tilbage fra faget. Han havde set hvordan det gik for de feer som havde forsøgt at fortsætte deres tilværelse som om intet var hændt.

En fe kunne udmærket godt arbejde i underholdningsbranchen eller være en større turistattraktion, men den gode fe der havde viet sit liv til at passe menneskers børn blev i al stilhed sendt på pension. Ingen ville have en fe som pædagog, som mekaniker eller som nabo.

Feer der boede i finere kvarterer fik kastet sten gennem deres vinduer og malet skældsord på deres husmure. De der boede i mindre lovlydige kvarterer blev overfaldet og røvet. De frygtede Skyggeherskerne for meget til at forsvare sig mod menneskene. Uanset hvad mennesker gjorde mod dem, ville Skyggeherskerne gøre noget der var værre.

Voldsbølgen førte til oprettelsen af fire store reservater til feerne. Zee havde fortalt mig at nogle af landets magthavere var feer der så reservaterne som en nødløsning, og derfor havde de med fair midler og beskidte kneb overbe-

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

vist resten af den lovgivende forsamling om at reservaterne var nødvendige.

Hvis en fe indvilligede i at flytte til et reservat, fik vedkommende et hus og økonomisk støtte. Deres børn (som for eksempel Zees søn Tad) fik stipendier så de kunne læse på de bedste læreranstalter og blive gode samfundsborgere ... hvis der altså var nogen der ville ansætte dem når de var færdiguddannede.

Reservaterne skabte røre i begge lejre. Personligt var jeg af den mening at både Skyggeherskerne og landets regering burde have set nærmere på de utallige problemer man havde i indianereservaterne. Zee var dog overbevist om at reservaterne var et led i Skyggeherskernes planer, og ud fra mit begrænsede kendskab til dem måtte jeg indrømme at han måske havde ret. Og på trods af de onder der fulgte med et reservat-system, havde oprettelsen af reservaterne mindsket de stigende problemer mellem mennesker og feer, i hvert fald i USA.

Men præstens prædiken den søndag var et bevis på at fordomme og had stadig stortrivedes. Bag mig hviskede en eller anden at han håbede at pastor Julio var frisk igen i næste uge, og de mange stemmer der hviskende erklærede sig enige, muntrede mig lidt op.

Jeg har hørt om folk der har set engle eller mærket deres tilstedeværelse. Jeg ved ikke om det er Gud eller en af hans engle jeg kan fornemme, men der er en imødekommende ånd i de fleste kirker. Og mens præsten fortsatte sin dun-derprædiken, mærkede jeg at ånden blev mere og mere trist.

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

Præsten gav hånd til mig da jeg gik ud af kirken.

Jeg er ikke en fe selvom begrebet omfatter nok så mange forskellige slags skabninger. Min magi har sin oprindelse på det nordamerikanske kontinent og ikke i Europa. Alligevel ville denne mand have hadet mig hvis han vidste hvad jeg var.

Jeg smilede til ham, takkede ham for gudstjenesten og ønskede ham god søndag. 'Elsk jeres fjender' står der i biblen. Min plejemor tilføjede altid: Om ikke andet så skal du være høflig over for dem.

KAPITEL 2

Da jeg kom hen til værkstedet mandag morgen, sad varulven Mac på trappetrinnet udenfor og ventede.

Jeg sørgede for at holde mit ansigt udtryksløst, for ikke at vise min overraskende voldsomme glæde over at han var mødt op. Jeg rakte ham en bærepose der var fuld af smurt morgenbrød som jeg havde købt på vejen derhen, så fandt jeg mine nøgler frem og låste døren op. Jeg er vokset op blandt vilde dyr, så jeg ved hvad der skal til for at tæmme dem. Hvis jeg ikke tog fejl, ville en varm velkomst snarere få ham til at stikke af, men mad var altid et godt lokkemiddel.

„Tag bare. Gem en til mig – resten er til dig,“ sagde jeg og gik ud på badeværelset for at skifte til arbejdstøj.

Da jeg kom tilbage, var alle sandwichene på nær én, væk. „Tak for mad,“ sagde han uden at kigge op.

„Du kommer til at arbejde for føden. Kom og hjælp mig med at få portene op.“ Han fulgte efter mig gennem kontoret og ud i værkstedet. „Jeg har ingen biler der venter på at blive færdige, så vi kan arbejde på mit eget projekt i dag.“

Folkeevnobsbollen var ikke et imponerende syn i dens

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

nuværende tilstand, men når jeg engang var færdig med den, ville den være nylakeret, poleret og motoren ville spinde som en mis. Så ville jeg sælge den for det dobbelte af det jeg havde givet for den og finde en ny bil jeg kunne genoplive. Jeg tjente næsten halvdelen af min indkomst ved at sætte klassiske Volkswagen-modeller i stand og sælge dem videre.

Vi arbejdede et par timer i venskabelig tavshed, så spurgte han om han måtte bruge min telefon til at foretage et langdistance-opkald.

„Så længe du ikke ringer til Fjernøsten,“ sagde jeg mens jeg forsøgte at lirke en skrue ud der sad fast i tredive år gammelt rust.

Jeg listede ikke hen til kontoret for at lytte til hans samtale, for jeg plejer generelt ikke at lytte ved døren. Det er slet ikke nødvendigt når man har en fremragende hørelse som jeg.

„Hej, det er mig,“ sagde han.

Min fremragende hørelse var dog ikke så god at jeg kunne høre stemmen i den anden ende af røret.

„Jeg er okay. Jeg er okay,“ sagde han hurtigt. „Jeg kan ikke snakke i ret lang tid.“ Pause. „Det er bedre at du ikke ved det.“ Pause. „Det ved jeg godt. Jeg så det i nyhederne. Det sidste jeg kan huske er at vi forlod festen. Jeg ved ikke hvad det var der slog hende ihjel, eller hvorfor det ikke slog mig ihjel.“

Åh nej, tænkte jeg.

„Nej. Hør her, indtil videre er det bedst at du ikke ved

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

hvor jeg opholder mig.“ Pause. „Det er jo det jeg lige har sagt. Jeg aner ikke hvad der skete. Jeg ved bare at det ikke var mig der slog hende ihjel.“ Pause. „Jeg ved det ikke. Sig til mor og far at der ikke er sket mig noget. At jeg elsker dem og at jeg forsøger at finde dem der dræbte hende. Jeg er nødt til at gå nu.“ Pause. „Jeg elsker også dig, Joe.“

Der kunne ligge en halv snes forskellige forklaringer bag den del af samtalen jeg lige havde hørt. En hel snes, faktisk.

Men de mest gængse skræmmehistorier blandt varulve handler om ulve der ikke har opdaget hvad de er første gang de forandrer skikkelse.

I mit hoved byggede jeg videre på det Mac havde sagt i telefonen, og jeg kom frem til en historie om en dreng der forlader en gymnasiefest sammen med sin kæreste for at snave i fuldmånens skær uden at vide hvad han er. En ny varulv er næsten ikke i stand til at styre sin ulv de første par gange han eller hun forandrer sig, medmindre vedkommende får hjælp fra en ældre og stærkt dominerende ulv.

Hvis Mac virkelig var en ny varulv, ville det forklare hvorfor han ikke lagde mærke til at jeg ikke var helt almindelig. Man skal oplæres for at kunne bruge sine sanser.

Her i USA er de fleste varulve skabt af venner eller familie. Varulvene har en ordning der støtter og træner de nye ulve, og på den måde sørger de for at varulven ikke gør skade på sig selv eller andre – men det sker alligevel at omstrejfende varulve angriber mennesker. En af flokkens forpligtelser er at dræbe den omstrejfende varulv og finde dens ofre.

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

Selvom menneskers fortællinger siger noget andet, er det ikke alle der bliver bidt som forvandles til varulve. Angrebet skal være så voldsomt at mennesket er lige ved at dø, ellers forhindrer kroppens immunforsvar magien i at virke. Den slags mindre voldsomme angreb fører som regel til avisoverskrifter à la 'Mand angrebet af hund med rabies'. Hvis det er et voldsomt angreb, dør ofret som regel af sine sår eller af selve forandringen. Hvis han overlever begge dele, kommer han sig hurtigt og nærmest mirakuløst – indtil næste fuldmåne, hvor han opdager at han slet ikke overlevede alligevel. I hvert fald ikke som menneske. Det lykkes som regel en flok at finde ham inden han forandrer sig første gang og flokken hjælper ham med at vænne sig til den nye tilværelse. Varulve sørger for at se nyheder, og de gennemgår aviserne for at sikre sig at en ny varulv ikke er alene – og for at sikre sig at deres eksistens ikke bliver afsløret.

Måske var der ingen der havde fundet Mac. Måske havde han slået sin kæreste ihjel mens han var ulv, og da han så var i menneskeskikkelse igen, havde han nægtet at tro på at han havde gjort det. Og nægtet at erkende hvad han var. Indtil nu var jeg gået ud fra at han havde forladt sin flok, men hvis han var en ny og utrænnet ulv, var han endnu mere farlig.

Jeg kom til at knække den gennemtærede skrue fordi jeg havde mine tanker andetsteds. Da Mac kom ud i værkstedet igen, var jeg i færd med at fjerne resten af skruen med en skrueudtrækker – et af de mest ubrugelige stykker værktøj

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

der nogensinde er opfundet.

„Jeg kender én der kan hjælpe dig,“ hørte jeg mig selv sige selvom jeg havde besluttet mig for at holde min mund.

„Der er ingen der kan hjælpe mig,“ svarede han træt, men så smilede han. „Jeg skal nok klare mig alligevel.“ Jeg ville have troet på ham hvis ikke hans øjne havde været så triste.

Jeg lagde skrueudtrækkeren fra mig og kiggede på ham.

„Ja, det skal du nok,“ sagde jeg og håbede på at jeg ikke begik en fejl ved at lade emnet ligge. Jeg var nødt til at fortælle Adam om ham inden det blev fuldmåne. „Men du skal vide at jeg undertiden har troet på helt op til seks umulige ting før frokost.“

Han smilede skævt. „Lewis Caroll, fra Bag spejlet.“

„Al den snak om at ungdommen ikke lærer noget i dag passer jo slet ikke,“ sagde jeg. „Jeg håber du tør stole på mig. Min ven kan hjælpe dig mere end du nogensinde ville have troet.“ Telefonen ringede og jeg vendte tilbage til arbejdet. „Tag lige telefonen, Mac.“

Mørket var allerede faldet på da vi var færdige klokken seks. Han stod og kiggede på mig mens jeg låste bygningen af, og han tænkte tydeligvis over noget. Jeg fumlede med vilje med låsen for at give ham mere tid, men han benyttede sig ikke af chancen.

„Vi ses i morgen,“ sagde han i stedet for.

„Okay,“ sagde jeg bare. „Men har du et sted at sove i nat?“ spurgte jeg så impulsivt.

„Ork ja,“ sagde han med et smil og begyndte at gå målrettet som om han havde et bestemt sted han skulle hen.

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

Jeg kunne have bidt tungen af mig selv fordi jeg havde presset ham til at lyve. Og hvis han først begyndte at lyve for mig, ville det blive endnu sværere for ham at vise mig så meget tillid at han fortalte mig sandheden. Jeg ved ikke hvorfor man har sværere ved at stole på nogen man selv lyver for, men i min erfaring er det sådan.

Jeg bandede over mig selv hele vejen hjem, men da jeg havde fodret Medea og lavet aftensmad til mig selv, havde jeg fundet en løsning. I morgen ville jeg tage et par tæpper med til Mac og låse Stefans folkevognsrugbrød op, det stod alligevel bare og ventede tålmodigt på at dets nye bremsedele ankom fra Oregon. Jeg kunne ikke forestille mig at Stefan ville have noget imod at Mac overnattede i det et par gange.

Jeg ringede alligevel til Stefan, for det er aldrig en god idé at gøre noget uventet over for en vampyr.

„Det er helt i orden med mig, min søde pige,“ sagde han bare uden at spørge om hvem der skulle sove i hans folkevognsrugbrød. „Hvor lang tid går der inden den er værdig til at trille hen over asfalt igen?“

Stefan var en fin fyr af en vampyr at være.

„Reservedelene skulle komme i overmorgen. Jeg skal nok ringe når jeg har modtaget dem. Hvis du hjælper til, kan vi ordne det i løbet af et par aftner. Hvis jeg er alene om det, vil det tage mig en hel arbejdsdag.“

„Jep,“ sagde han, og mere havde han åbenbart ikke at sige for derefter lagde han på.

„Nå, jeg må hellere se at komme ud og købe et godt tykt

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

tæppe,” sagde jeg til Medea. Mac skulle have et helt nyt tæppe, for mine lugtede for meget af prærievulv. En varulv der ikke kendte mig godt, ville ikke kunne sove roligt hvis den var omgivet af lugten af mig.

Jeg brugte flere minutter på at lede efter min taske inden det gik op for mig at jeg havde lagt den ind i pengeskabet på kontoret i værkstedet. Heldigvis lå værkstedet på vej til en butik hvor jeg kunne få et godt tæppe.

Jeg parkerede i gaden bag værkstedet, fordi der er en gadelygte som skal tage modet fra graffitimalere og andre foretagsomme bøller. Jeg krydsede parkeringspladsen, og da jeg gik forbi Stefans folkevognsrugbrød, der stod i nærheden af døren ind til kontoret, gav jeg det et kærligt klap.

Folkevognsrugbrødet var malet som Mysteriebussen fra Scooby-Doo hvilket sagde en hel del om dets ejer. Stefan havde fortalt at han for nogle år siden, efter han var begyndt at se Buffy, havde overvejet at male det sort, men at han var nået frem til at Buffy ikke kunne hamle op med Scooby-Doo.

Jeg låste døren til kontoret op, men jeg gad ikke tænde lyset for jeg ser udmærket i mørke. Min taske lå ganske rigtigt i pengeskabet. Jeg tog den ud og lukkede pengeskabet igen. Af ren vane tjekkede jeg at radiatoren ikke var skruet for højt op. Alt var blevet lukket og slukket som det skulle efter fyraften. Jeg fik den sædvanlige følelse af tilfredshed ved at tænke på at alt i bygningen var mit – det vil sige mit og bankens.

Jeg gik ud af kontoret med et smil om munden og vendte

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

mig om for at låse døren bag mig. Jeg bevægede mig næsten lydløst uden at tænke over det. Når man vokser op blandt varulve, lærer man hurtigt at bevæge sig stille omkring.

„Forsvind.“ Macs stemme kom omme fra den anden side af Stefans folkevognsrugbrød. Han snerrede ordet i et to-nefald som jeg ikke havde hørt ham bruge før.

Jeg troede han talte til mig, så jeg snurrede rundt, men jeg kunne ikke se andet end folkevognsrugbrødet.

„Vi går ikke uden dig.“ svarede en anden stemme.

Folkevognsrugbrødets sideruder var lavet af tonet glas, men jeg kunne se igennem dem alligevel. Sidedøren i den modsatte side stod åben, og jeg anede omridset af en fremmed skikkelse og Mac selv. Den anden fremmede var uden for mit synsfelt. Vindretningen var derimod til min fordel, for lugten af Mac og to personer, en varulv og et menneske, nåede mine næsebor. Jeg kunne ikke genkende de to fremmedes lugte.

Jeg kunne genkende de fleste af Adams ulve på lugten, og det var ikke sandsynligt at han skulle have fået en ny ulv i flokken uden at jeg havde hørt om det. Men menneskets tilstedeværelse afslørede at der var noget galt, for Adam ville aldrig sende et menneske og en ulv ud på en opgave sammen.

Det undrede mig også at ingen af dem viste tegn på at have opdaget mig. Selvom jeg bevægede mig stort set lydløst, burde begge varulve have hørt mig, men hverken Mac eller den anden ulv lod til at have bemærket mig.

„Nej,“ sagde Mac mens jeg stod og tænkte over hvad jeg

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

skulle gøre. „Ikke flere bure. Og ikke flere indsprøjtninger. De hjælper alligevel ikke.“

Bure? tænkte jeg. Havde Mac været spærret inde i et bur? Det var ikke nødvendigt når Adam var i nærheden. Nogle Alfaer var nødt til at bure nye ulve inde fordi de ikke kunne styre dem, men ikke Adam. Macs bemærkning om indsprøjtninger gav heller ikke mening, for hverken medicin eller stoffer har nogen effekt på varulve.

„Jo, de gjorde. Du er bare nødt til at give dem længere tid til at virke. Jeg lover dig at vi kan bekæmpe forbandelsen.“

Bekæmpe forbandelsen? Der fandtes intet stof i verden der kunne gøre en varulv til et menneske igen, og det var pokkers få varulve der anså livet som varulv som en forbandelse, i hvert fald ikke når de første par måneder var gået. Med tiden følte de fleste at pels og et hidsigt temperament var en lille pris at betale for sanser, fart og styrke der ligger langt ud over det sædvanlige – for ikke at tale om den ekstra bonus det var at være immun over for sygdomme og aldring.

Det kunne godt være at den ene fremmede tilhørte Adams flok, men i så fald tvivlede jeg på at Adam vidste at en af hans ulve prøvede at bilde en ny ulv den slags vrøvl ind. Jeg håbede i hvert fald at han ikke vidste noget om det.

Mac kendte tilsyneladende de to fremmede, og nu havde jeg på fornemmelsen at hans historie var mere kompliceret end jeg hidtil havde troet.

„Det lyder som om du tror at du har et valg,“ sagde mennesket. „Men det eneste du kan vælge er om du vil følge

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

med frivilligt eller ej.“

Det var helt sikkert ikke Adam der havde sendt dem herhen, og snakken om forbandelser, bure og indsprøjtninger fortalte mig at de var fjender. Hvis Mac ikke ville følge med dem, ville jeg ikke lade dem tvinge ham.

Jeg kastede et blik rundt, men gaderne var tomme. Industrikvarteret er temmelig dødt efter klokken seks. Jeg smed tøjet så lydløst jeg kunne og forandrede mig til prærieulv.

Hvis jeg ikke forandrede skikkelse, ville jeg ikke have en chance over for en varulv. En prærieulv er kun lidt bedre stillet – men jeg er hurtig, meget hurtigere end en almindelig prærieulv og lige netop en anelse hurtigere end en varulv.

Jeg sprang op på rækværket, og derfra satte jeg af og sprang videre over på Stefans folkevognsrugbrød, på den måde havde jeg fordelene ved at være højere oppe, selvom overraskelsesmomentet ville gå tabt. Godt nok bevæger jeg mig stille, men en varulv ville høre lyden af mine klør på folkevognsrugbrødets metaltag.

Jeg gjorde mig klar til at sætte af igen, men så tøvede jeg. Fra taget af folkevognsrugbrødet kunne jeg se Mac og de to mænd. Det lod til at ingen af dem havde bemærket mig. Mac stod med ryggen til, men hvis de to andre løftede blikket det mindste, ville de få øje på mig. Det gjorde de ikke. Der var noget galt.

Jeg så at der stod en stor, sort firehjulstrækker bag de to fremmede. Det var lige netop den slags bil man forventer at ubehagelige fyre kører rundt i.

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

„Jeg tror ikke at det I har gjort ved mig kan gøres godt igen,“ sagde Mac. „I kan hverken give mig mit liv tilbage eller vække Meg fra de døde. Det eneste I kan gøre er at lade mig være i fred.“

Menneskets hår var karseklippet, men det var den store, sorte pistol der stak op af hans skulderhylster der fik mig til at tænke på om han på en eller anden måde havde tilknytning til militæret. Begge fremmede stod også som soldater – Adam havde den samme meget ranke kropsholdning. Måske var det alligevel Adam der havde sendt dem herhen efter Mac. Tanken fik mig til at tøve. Hvis jeg sårede en af Adams ulve, ville der for alvor falde brænde ned.

„Månen er på vej op,“ sagde ham der var varulv. Hans hår var ikke helt så kortklippet som menneskets. „Kan du mærke det?“

„Hvordan har du tænkt dig at overleve vinteren, din skøre dreng?“ Det var Karseklip igen. Hans stemme var venlig. Faderlig – på den nedladende måde. „Det bliver rigtigt koldt når vi når december, også her.“

Jeg undertrykte en snerren og prøvede at finde ud af hvordan jeg bedst kunne hjælpe Mac.

„Jeg har fået arbejde her,“ sagde Mac og nikkede mod værkstedet. „Hvis jeg beder hende om lov, tror jeg hun vil lade mig sove i værkstedet indtil jeg finder et sted at bo.“

„Beder hende om lov?“ Karseklip så ud som om han havde ondt af Mac. „Det var hende der sørgede for at du blev hér indtil vi kunne hente dig. Hun er en af vores. Hvordan tror du ellers vi fandt dig?“

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

Først lugtede Mac af chok, så fulgte lugten af nederlag. Alle sindsstemninger har deres egen lugt, og når jeg er en præriedulv, kan jeg skelne dem fra hinanden men jeg kan kun lugte de stærkeste følelser når jeg er i menneskeskikkelse. Jeg blottede uvilkårligt tænder. Jeg hader folk der lyver, især når de lyver om mig.

„Når månen kommer, kan du ikke standse forandringen.“ Varulvens stemme var blevet drømmende og han stod og rokkede let frem og tilbage på fødderne. „Så kan du løbe frit og svælge i dit byttes frygt til det dør.“

Han er månesyg! Jeg blev så chokeret at jeg glemte min vrede. Hvis ulven var så ny at han var månesyg, så var han helt sikkert ikke en af Adams, og vedkommende der havde sat ham til at hente Mac var et fjols.

„Jeg tager ikke med,“ sagde Mac og trådte et skridt tilbage. Han trådte endnu et skridt baglæns, og nu stod han med ryggen helt op mod folkevognsrugbrødet. Han stivnede, så snusede han dybt ind og kiggede sig omkring. „Mercy?“

Men ingen af dem lagde mærke til at Mac havde fået fært af mig. Varulven var stadig langt væk i sine drømme om månen, og mennesket var i færd med at trække sin pistol mens han talte til Mac.

„Vi prøvede at gøre det her nemt for dig,“ sagde han. Jeg kunne lugte at han nød det. Han havde ganske vist prøvet at få Mac med sig på den nemme måde, men han foretrak den hårde måde. Hans pistol var en af den slags man ser i våbenkataloger der henvender sig til aspirerende lejesoldater. De vælger typisk våben efter hvor godt det ser ud og

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

ikke efter hvor godt det fungerer. „Gå ind i bilen. Der er sølvkugler i min skyder så du er en død mand hvis jeg trykker på aftrækkeren.“ Han lød som en mafiahåndlanger i en gammel gangsterfilm. Jeg spekulerede på om det var med vilje.

„Jeg dør alligevel hvis jeg følger med jer, ikke?“ spurgte Mac langsomt. „Dræbte du de andre to i burene ved siden af mig? Er det derfor de pludselig var væk?“

Ingen af dem havde bemærket at varulven var begyndt at forandre sig, ikke engang varulven selv. Jeg kunne se hans øjne glimte i mørket og lugte blandingen af ulv og magi. Han snerrede.

„Stille,“ vrissede mennesket, så kiggede han på varulven. Han tøvede, sank noget og rettede ganske langsomt pistolen mod den skabning der lige før havde været hans makker.

Som menneske vejede varulven nok omkring halvfems kilo. Varulve i ulveskikkelse vejer som regel et godt stykke over hundrede kilo. Og nej, jeg ved ikke hvor den ekstra vægt kommer fra. Det er magi, ikke videnskab. Jeg er lidt større end en gennemsnitlig prærieulv – så varulven vejede nok fem gang så meget som mig.

Jeg havde prøvet at regne ud hvordan jeg bedst kunne drage fordel af at jeg var hurtigere end dem, men da varulven drejede hovedet og fokuserede på Mac, vidste jeg at jeg var løbet tør for tid. Hans skarpe, hvide rovdyr tænder var blottede og hans kæber var begyndt at tage form af en snude.

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

Jeg kastede mig ned på varulven, der burde være forholdsvis langsom så længe han stadig var ved at forandre sig. Jeg bed ud efter ham for at få hans opmærksomhed, og mine tænder fik fat i hans hals fordi den tykke, stive pels som beskytter mod den slags angreb ikke var vokset frem endnu.

Jeg mærkede at mine hjørnetænder flånsede huden og at blodet sprøjtede ud, pumpet af hans hjertes sammentrækninger og det høje blodtryk som følger med forandringen. Han blev ikke dødeligt såret – varulves sår heler for hurtigt – men det ville gøre ham langsommere, og jeg kunne få et forspring mens han bandt noget om såret.

Men han tøvede ikke et sekund.

Han var lige i hælene på mig da jeg pilede forbi Stefans folkevognsrugbrød og videre over et lille stykke vej der førte til værkstedet. Jeg sprang over trådhegnet der omgav en stor opbevaring- og opmagasineringsforretning. Hvis han havde været helt forandret til ulv, ville han være kommet over hegnet hurtigere end mig, men han var hæmmet af sin underlige, klodsede skikkelse og var nødt til at standse og rive hegnet i stykker for at komme igennem.

Han var så opildnet af jagten at han bevægede sig hurtigere end mig selvom han var på to ben. Det burde ikke have været tilfældet. Jeg har løbet fra en del varulve gennem tiden, og jeg vidste at jeg er hurtigere end dem, men det var der åbenbart ingen der havde fortalt ham. Han var ved at indhente mig. Jeg sprang over hegnet igen fordi det havde sinket ham første gang.

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

De utålmodige, pibende lyde der kom fra varulven da han igen var nødt til at standse op og flå sig vej gennem hegnet, ville nok have fået nogen til at tilkalde politiet hvis ikke de nærmeste huse havde ligget så langt væk. Tanken mindede mig om at jeg ikke kun skulle bekymre mig om mig selv og Mac, men også om uskyldige forbipasserende.

Jeg skiftede retning tilbage mod værkstedet for at lede varulven væk fra byen. Men inden jeg nåede det, snublede min forfølger og drattede om på asfalten.

Først troede jeg at hans forandring var fuldendt og at han ville rejse sig på fire ben og sætte efter mig igen. Det gjorde han ikke. Jeg satte farten ned, så stoppede jeg og lyttede, men jeg kunne ikke høre andet end lyden af mit eget hjerte der hamrede af angst.

Hans forandring var næsten helt afsluttet, hans hoved havde en ulvs facon, det var bare ikke dækket af pels endnu. Hans hænder, der lå slapt på asfalten, var krogede og smalle og afstanden mellem hans tommelfinger og resten af fingrene var ikke som på noget menneske. Hans negle var tykke og spidse i enden. Han lå helt stille.

Jeg undertrykte min trang til at løbe væk og gik rystende tættere på. Jeg forventede hele tiden at han ville springe op og gribe ud efter mig som den faldne skurk altid gør i thrillers, men han lå bare dér og stank af blod og adrenalin.

Et spor af væske strakte sig på asfalten bag ham som om han var en bil der havde lækket kølervæske – men det var blod der skinnede i lyset fra gadelygten.

Først da gik det op for mig at jeg hverken kunne høre

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

hans hjerte slå eller den hviskende lyd af vejrtrækning.

Jeg hørte en bilmotor starte og løftede blikket fra varulven, tidsnok til at se den sorte firehjulstrækker svinge hvinende ud fra parkeringspladsen og sætte kurs direkte mod mig. Den store bil slingrede fordi chaufføren drejede skarpt samtidig med at han tvang den op i fart. Lyset fra forlygterne blændede mig, men jeg havde allerede fundet en flugtrute og jeg sprang af sted i blinde.

Han satte farten ned et kort øjeblik som om han overvejede at standse ved liget på gaden, men så brølede V8-motoren, og firehjulstrækkeren fik fart på igen.

Han undgik kun med nød og næppe at køre ind i den lygtepæl jeg var sprunget ind bag. Jeg kunne ikke se om Mac var i bilen eller ej. Jeg kiggede efter firehjulstrækkerens baglygter indtil den drejede ud på hovedvejen og lyset fra dens lygter forsvandt blandt andre biler.

Jeg gik tilbage til varulven for at tjekke om han nu også *var* død. Det var han så sandelig.

Jeg havde aldrig dræbt nogen før, og såret burde slet ikke have dræbt ham. Det er ikke nemt at slå en varulv ihjel. Hvis han havde taget sig tid til at standse blødningen fra såret, eller hvis han ikke havde jagtet mig, ville såret være helet inden han forblødte.

Jeg havde stadig den kvalmende smag af hans blod i min mund, og jeg kastede op ved siden af liget indtil smagen af galde druknede alt andet. Jeg lod ham ligge midt på gaden og løb tilbage til værkstedet. Jeg var nødt til at se hvad der var sket med Mac inden jeg fandt ud af hvad jeg skulle

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

stille op med liget.

Da jeg kom springende ind på parkeringspladsen, så jeg til min store lettelse at Mac stod lænet op ad Stefans folkevognsrugbrød. Han stod med en pistol i hånden, men den pegede ned mod jorden.

„Mercy?“ spurgte han da jeg nærmede mig. Han regnede vist med at jeg kunne tale.

Jeg dukkede hovedet en enkelt gang, så pilede jeg om foran værkstedet for at finde mit tøj. Han fulgte efter mig. Men da jeg forandrede mig til menneske igen og han så at jeg var nøgen, vendte han sig om.

Det var koldt så jeg skyndte mig at tage tøjet på. „Så er jeg påklædt,“ sagde jeg til ham. Han vendte sig om mod mig igen.

„Der er blod på din hage,“ sagde han med en meget spinkel stemme.

Jeg tørrede det af med min T-shirt. Jeg kunne alligevel ikke nå hen i butikken i aften, så det var ligegyldigt om jeg havde blod på tøjet. *Lad nu være med at kaste op igen*, sagde jeg til mig selv. *Bare lad som om at det var en kanin*. Han havde nu ikke smagt som en kanin.

„Hvad er du?“ spurgte han. „Er du en af dem? Hvor er ... ulven?“

„Han er død. Vi er nødt til at tale sammen,“ sagde jeg. Jeg forsøgte at samle tankerne. „Vi skal have den døde varulv væk fra gaden, men jeg må hellere starte med at ringe til Adam.“

Jeg førte ham ind på kontoret – og denne gang tændte

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

jeg lyset. Ikke fordi nogen af os havde brug for det, det føltes bare tryggere.

Da jeg rakte ud efter telefonen, lagde han sin hånd på min. „Hvem er Adam og hvorfor ringer du til ham?“ spurgte han.

Jeg rystede ikke hans hånd væk. „Den lokale Alfa. Vi skal have det lig væk fra gaden. Eller ønsker du at vi begge ender i et FBI-laboratorium? De vil sikkert undersøge os i et par år inden de beslutter at de kan lære endnu mere om os hvis vi er døde.“

„Hvad er en Alfa?“ spurgte han.

Han *var* en ny varulv.

„Varulve lever i flokke. Hver flok har sin egen Alfa – det vil sige en ulv der er stærk nok til at styre de andre. Adam Hauptman er den lokale Alfa.“

„Hvordan ser han ud?“ spurgte han.

„Han er en meter og firs høj og vejer omkring firs kilo. Mørkt hår og mørke øjne. Jeg tror ikke han har noget med dine varulve at gøre. Hvis Adam ville have fat på dig, ville han have fået fat på dig – og han ville have været hurtigere til at opspore dig. Han kan være en nar, men der er ingen tvivl om at han er en kompetent Alfa.“

Mac stirrede på mig, hans brune øjne var næsten gullige i lyset fra neonrøret i loftet. Sandt at sige var jeg direkte overrasket over at han stadig var i menneskeskikkelse, for synet af en varulv der forandrer sig, får gerne andre ulve til at følge trop. Jeg så ham roligt i øjnene, så sænkede jeg langsomt mit blik indtil jeg kiggede på hans skulder i stedet for.

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

„Okay,“ sagde han og tog sin hånd væk. „Du reddede mig her til aften – og bæstet kunne have fået dig i småstumper. Jeg har set dem dræbe.“

Jeg spurgte ham ikke hvem eller hvornår. De værste problemer kunne undgås hvis jeg gjorde tingene i den rigtige rækkefølge. Først skulle jeg ringe til Adam, så skulle jeg fjerne liget fra gaden hvor alle og enhver kunne se det, og først derefter kunne vi tale sammen. Jeg tastede Adams nummer.

„Det er Hauptman,“ sagde han en anelse utålmodigt da han tog røret efter fjerde ring.

„Jeg har dræbt en varulv ovre på mit værksted,“ sagde jeg og lagde på. Mac så på mig med løftede øjenbryn. „Det sætter mere skub i tingene end en tyve minutter lang forklaring. Kom, du og jeg skal have fjernet det lig inden nogen får øje på det.“ Da telefonen ringede, tog jeg den ikke, men lod telefonsvareren gå i gang.

Jeg brugte Stefans folkevognsrugbrød, ganske enkelt fordi det er nemmere at læsse noget stort ind i det end ind i min lille Golf. Folkevognsrugbrødet lugtede af Mac, og det gik op for mig at han ikke havde løjet da han sagde at han havde et sted at sove. Han havde sovet i Stefans bil i et par dage, mindst.

Folkevognsrugbrødet manglede bremserne, men jeg lod den store bil trille ganske langsomt af sted så den stoppede af sig selv ved liget. Mac hjalp mig med at få det ind i vognen, og så løb han tilbage til værkstedet mens jeg kørte. Da

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

jeg nåede derhen, havde han åbnet en af portene for mig.

Vi lagde den døde på betongulvet ved siden af autoliften, så parkerede jeg folkevognsrugbrødet ude foran kontoret igen, gik ind gennem værkstedsporten og lukkede den efter mig.

Jeg gik hen i det hjørne af værkstedet der var længst væk fra den døde varulv, og satte mig ned på gulvet foran et af mine lave værktøjsskabe. Mac slog sig ned ved siden af mig, og så sad vi begge dér og stirrede på liget i den anden ende af værkstedet.

Den underlige skikkelse, halvt ulv og halvt menneske, så endnu mere grotesk ud i det skarpe neonlys end den havde gjort ude under gadelygten. Så vidt jeg kunne se var det flængen i halsen der havde gjort det af med ham.

„Han var vant til at hans sår heledes hurtigt,“ sagde jeg for at bryde tavsheden. „Så derfor gjorde han ikke noget for at standse blødningen. Men nogle sår læges langsommere end andre. Det vidste han ikke, og det gjorde du heller ikke. Hvor længe har du været en varulv?“

„To måneder,“ sagde Mac og lagde hovedet tilbage så det hvilede mod værktøjsskabet. Han så op i loftet. „Den slog min kæreste ihjel, men jeg overlevede. Sådan da.“

Han var heldig. Jeg tænkte på de antagelser jeg havde gjort tidligere på dagen da jeg havde overhørt hans telefonsamtale. Han havde ikke slået sin kæreste ihjel. Han følte sig formentlig ikke synderligt heldig lige nu, men jeg havde ikke tænkt mig at fortælle ham at det hele kunne have set *endnu* sortere ud.

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

„Fortæl om dit liv bagefter. Hvor kom de mænd fra? Er du her fra området?“ Jeg havde ikke hørt om nogen mistænkelige dødsfald eller forsvundne teenagere det sidste halve år.

Han rystede på hovedet. „Jeg kommer fra Naperville.“ Jeg må have set helt blank ud for han præciserede hvor det var. „Det ligger i Illinois, i nærheden af Chicago.“ Han kastede et blik over mod liget og gjorde synkebevægelser. „Jeg har lyst til at æde ham,“ hviskede han.

„Det er helt normalt,“ sagde jeg, selvom jeg må indrømme at jeg fik lyst til at rykke væk fra Mac. Ingen ved sine fulde fem ville være tryk ved at sidde i et aflukket værksted sammen med en ny varulv der kan lugte en stor klump frisk kød. Men vi var nødt til at blive der indtil Adam kom. Det kunne have været værre. Det kunne have været tættere på fuldmåne, eller Mac kunne have været lige så sulten som første gang jeg mødte ham.

„Hjorte smager bedre. Det er også nemmere at leve med bagefter,“ sagde jeg. Så kom jeg til at tænke på at det nok var bedre at tale om noget andet end mad. „Hvad skete der efter du var blevet angrebet? Var der nogen der sørgede for at du kom på hospitalet?“

Han kiggede på mig i nogle få sekunder, men jeg kunne ikke læse hans blik. „Efter ... efter overfaldet vågnede jeg op i et bur i en kælder. Jeg hørte nogen sige: ‘Godt. Leo bliver glad for at se at du overlevede.’“

„Vent,“ sagde jeg. „Leo ... Chicago ...“ Så kom jeg i tanke om det. „Leo James? En fyr der ligner en norsk medaljevin-

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

der i skiløb? Høj, langlemmet og lyshåret.“

Leo var én af to Alfaer i Chicago. Han styrede territoriet i Chicagos vestlige forstæder. Jeg havde mødt ham et par gange. Vi havde ikke gjort et fantastisk godt indtryk på hinanden, men de fleste varulve er som sagt ikke særligt imødekommende over for andre rovdyr.

Mac nikkede. „Beskrivelsen passer på ham. Han kom gående ned ad trappen sammen med en anden mand. Ingen af dem talte til mig eller svarede da jeg spurgte hvad der foregik.“ Han sank endnu en klump og skævede til mig med bange øjne. „Alt det lort der er sket, det hele virker bare så totalt langt ude. Forstår du hvad jeg mener? Ubegribeligt.“

„Hey, du snakker til én der kan forvandle sig til en prærieulv,“ sagde jeg blidt. „Bare fortæl mig hvad du tror der skete.“

„Okay.“ Han nikkede langsomt. „Okay. Jeg var stadig svag og fortunlet, men det lød som om Leo skændtes med den tredje fyr om penge. Jeg tror Leo solgte mig for tolv tusind dollars.“

„Leo solgte dig altså for tolv tusind dollars,“ sagde jeg, snarere henvendt til mig selv end til Mac. Det lød måske som en nøgtern konstatering fra min side, men det var kun fordi Mac havde ret. Det *var* ubegribeligt. Jeg troede på ham alligevel. „Leo fik en af sine ulve til at angribe dig og din kæreste, og da du overlevede, solgte han dig til en anden.“

„Jeg tror det,“ sagde Mac.

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

„Og du ringede til din familie i eftermiddags?“ spurgte jeg. Så smilede jeg fordi han så forskrækket ud. „Jeg har en temmelig god hørelse.“

„Jeg ringede til min bror. På hans mobiltelefon. Den er i stykker, så han kan ikke se hvem der ringer. Jeg var nødt til at fortælle dem at jeg var i live. Politiet tror vist at det var mig der slog Meg ihjel.“

„Du sagde til din bror at du ville finde ham der slog hende ihjel,“ sagde jeg.

Han lo trist. „Som om jeg kunne det.“

Det kunne han godt. Det var udelukkende et spørgsmål om at lære at bruge sine nye sanser, men det ville jeg ikke fortælle ham endnu. Hvis Mac fandt ulven der havde angrebet ham og hans kæreste, ville Mac højst sandsynligt dø. En ny varulv har ganske enkelt ikke en chance over for en ældre.

Jeg klappede ham på knæet. „Bare rolig, så snart vi får fortalt det her til de rette personer – og det er blandt andre Adam – er Leo en død mand. Marrokken vil ikke lade nogen skabe nye varulve udelukkende for at sælge dem, heller ikke en Alfa.“

„Marrokken?“

„Undskyld,“ sagde jeg. „Som jeg fortalte før, så er varulve organiseret i flokke der ledes af Alfaer.“

Der var engang hvor varulvene ikke var mere organiserede end det. Men styrke er den eneste egenskab der kræves for at blive Alfa. Det kræver ikke intelligens, ikke engang en smule sund fornuft. Efter pesten havde hæret Europa

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

i middelalderen, var almindelige ulve så godt som uddøde. Det samme gjaldt varulve fordi Alfaerne ikke havde været kloge nok til at passe på deres ulve. Derfor besluttede man at der fremover skulle være en øverste leder af alle varulve.

„Her i USA er alle flokke underkastede Marrokken. Titlen ‘Marrok’ er taget fra legenderne om Kong Arthur. Det var navnet på en af hans riddere som var varulv. Marrokken og hans flok har opsyn med alle varulve i Nordamerika.“

„Hvor mange varulve findes der?“ spurgte Mac.

„Måske op til to tusind i USA, fem-seks hundrede i Canada og omkring fire hundrede i Mexico.“

„Hvorfor ved du så meget om varulve?“

„Jeg er vokset op blandt dem.“ Jeg forventede han ville spørge ind til det, men hans blik var gledet hen på liget igen. Han trak vejret dybt ind og gyste som om han prøvede at ryste noget af sig.

„Ved du hvad de ville med dig?“ skyndte jeg mig at spørge.

„De sagde at de prøvede at finde et middel der kunne helbrede mig. De blev ved med at komme et eller andet i min mad – jeg kunne lugte det, men jeg var sulten så jeg spiste maden alligevel. Nogle gange gav de mig indsprøjtninger. De skød mig også med en bedøvelsespil en enkelt gang hvor jeg nægtede at gøre som de sagde.“

„Da du snakkede med dem før, sagde du at der var andre end dig?“

Han nikkede. „De holdt mig indespærret i et bur i en

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

lille husvogn. Der var fire bure derinde. Først var vi tre personer i alt, en pige på min alder og en mand. Pigen var helt ude af den – hun sad bare og vuggede frem og tilbage mens hun stirrede ud i luften. Manden kunne ikke tale engelsk. Det lød som om han snakkede polsk, men det kan også have været russisk eller noget lignende. En af de gange hvor jeg havde været helt væk på grund af de stoffer de gav mig, vågnede jeg op alene.“

„Stoffer har ingen virkning på varulve,“ forklarede jeg. „Jeres stofskifte er for højt.“

„De her havde,“ konstaterede han.

Jeg nikkede. „Jeg tror på dig. Men de burde ikke have virket. Hvordan slap du væk?“

„Det lykkedes mig at forandre mig til ulv mens de var ved at give mig en sprøjte. Jeg kan ikke huske ret meget andet end at jeg løb.“

„Var det et sted her i Tri-Cities?“ spurgte jeg.

Han nikkede. „Jeg vil ikke være i stand til at finde det igen. Jeg kan ikke huske alt hvad der sker når ...“ Hans stemme døde hen.

„Når du er en ulv.“ Jeg har hørt at det kræver erfaring og kontrol over sin ulv at huske hvad der er sket når man er i ulveskikkelse.

Jeg hørte den sagte, spindende motorlyd der er karakteristisk for alle dyre biler. En fremmed bil nærmede sig værkstedet.

„Hvad er der galt?“ spurgte han da jeg rejste mig.

„Kan du ikke høre bilen?“

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

Han begyndte at ryste på hovedet, men så stoppede han.
„Jeg ... jo. Jo, jeg kan.“

„Der er nogle fordele ved at være varulv,“ sagde jeg. „En af dem er at man kan lugte og høre bedre end gennemsnittet. Bilen drejer ind på parkeringspladsen nu. Jeg går ud og ser hvem det er.“

„Måske er det ham du kalder Alfaen.“

Jeg rystede på hovedet. „Det er ikke hans bil.“

KAPITEL 3

Jeg listede gennem kontoret og åbnede forsigtigt yderdøren, men en tung duft af parfume og urter blandede sig med den kolde natteluft og fortalte mig at vi ikke var i fare.

En lang, mørk Cadillac holdt midt på parkeringspladsen bag Stefans folkevognsrugbrød. Da den uniformerede chauffør nikkede til mig og gik hen for at åbne døren til passagersædet hvor der sad en ældre dame, skubbede jeg døren helt op.

Jeg stak hovedet ind i kontoret. „Det er okay, Mac,“ råbte jeg. „Det er bare rengøringsholdet.“

Det er en indbringende forretning at sørge for at mennesker ikke opdager de magiske væsner der lever blandt dem. Det kræver stærkt specialiserede folk, og Adams flok havde den bedste heks i Nordvestamerika på sin lønningsliste. Historierne om Elizaveta Arkadyevna Vyshnevetskaya og hvordan hun var endt her i Tri-Cities, ændrede sig fra uge til uge. Jeg tror at hun og hendes utallige børnebørn og oldebørn selv var med til at holde liv i de mest skandaløse versioner. Det eneste jeg vidste med sikkerhed om hende, var at hun stammede fra Moskva og havde boet i Tri-Cities

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

i mindst tyve år.

Elizaveta steg ud af bilen med stort ståhej, som en balletdanserinde der modtager publikums bifald, men synet af hende var også spektakulært.

Hun var næsten to meter høj og ikke meget andet end skind og ben, hendes næse var lang og elegant og hendes grå øjne var mørke og gennemborende. Hendes tøjstil var tilsyneladende inspireret af babusjkadukker og heksen Baba Yaga fra de russiske folkeeventyr. Hendes flagrende gevandt der var delvist dækket af en lang uldkappe, nåede hende til anklerne, og på hovedet havde hun et tørklæde. Så vidt jeg vidste, var stilen ikke autentisk, jeg kendte i hvert fald ikke en periode eller et sted hvor man nogensinde havde klædt sig sådan, men det var der ingen der havde mod nok til at fortælle hende.

„Velkommen, Elizaveta Arkadyevna,“ sagde jeg idet jeg gik hen mod hendes bil.

Hun skulede til mig. „Min Adamya har ringet og fortalt at du har liget af en af hans ulve her.“ Jeg kunne høre at hun var vred for hun lød som en britisk aristokrat, og normalt talte hun med en kraftig russisk accent der gjorde hende næsten umulig at forstå. Og når hun for alvor var gal, talte hun slet ikke engelsk.

„Det er godt nok en varulv, men jeg tror ikke det er en af Adams,“ forklarede jeg. ‘Adamya’ var hendes kælenavn for Adam. Jeg tror ikke hun nogensinde har brugt navnet mens han hørte det, for hun lod sjældent folk vide at hun omtalte dem med ømhed i stemmen. „Liget ligger

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

inde i værkstedet," fortsatte jeg. „Men der er blod overalt herude. Varulven jagede mig mens dens pulsåre var revet over, og der er blodspor herfra og over til bygningen derovre. Desuden rev han hegnet i stykker to steder inden han forblødte ude på gaden. Der er overvågningskameraer ved bygningen, og jeg brugte Stefans vogn til at flytte liget.“ Jeg pegede bagud på folkevognsrugbrødet.

Hun sagde noget til chaufføren på russisk, og nu så jeg at det var et af hendes børnebørn. Han bukkede, gik om til bagenden af bilen og åbnede bagagerummet.

„Gå med dig," sagde hun til mig og viftede med begge hænder for at få mig til at forsvinde. „Jeg skal nok tage mig af rodet uden din hjælp. Du kan vente indenfor sammen med liget. Adam er her snart. Så snart han har set det, siger han hvad jeg skal gøre med det. Slog du ulven ihjel med sølv? For så skal jeg have fundet patronhylstret.“

„Jeg dræbte den med mine tænder," sagde jeg. Hun vidste hvad jeg var. „Det var et uheld ... Det var i hvert fald ikke meningen han skulle dø.“

Da jeg vendte mig om for at gå ind på kontoret, greb hun fat i min arm. „Hvad tænkte du dog på, Mercedes Thompson? En lille ulv der angriber store ulve, lever ikke længe, og éns lykke og held vender altid før eller siden.“

„Han skulle til at dræbe en dreng som var i min vare-tægt. Jeg havde ikke noget valg," sagde jeg.

Hun slap sit greb og gryntede misbilligende, men da hun talte igen var det med russisk accent. „Man har altid et valg, Mercy. Altid. Men hvis han angreb en dreng, så var

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

han nok ikke en af Adamyas ulve.“

Hun kiggede på sin chauffør og bjæffede noget på russisk. Jeg var blevet bedt om at forsvinde så jeg gik ind til Mac og den døde varulv.

Da jeg kom derind, sad Mac på hug ved siden af liget og slikkede sine fingre. Det så ud som om han havde rørt ved blodet og var i færd med at slikke dem rene. Det var ikke et godt tegn. Jeg var temmelig sikker på at Mac ikke kunne drømme om at gøre det hvis han havde fuld kontrol over sin ulv.

„Mac,“ sagde jeg og slentrede forbi ham og over i den anden ende af garagen hvor vi havde siddet før.

Han snurrede af mig.

„Stop det,“ sagde jeg skarpt og gjorde mit bedste for at holde angsten ude af min stemme. „Få styr på din ulv og kom herover. Der er et par ting du skal vide inden Adam når herhen.“

Jeg havde forsøgt at undgå at det nåede til en åben kamp om hvem af os der var stærkest, for jeg havde på fornemmelsen at Mac var leder af natur, en dominerende ulv som sagtens selv kunne blive Alfa en dag – og jeg var en kvinde.

Kvindebevægelsen havde ikke haft meget held med sig i varulvenes verden. En hunulvs plads i flokkens rangorden afhang af hendes mages, og hvis hun ikke havde en mage, var hun ganske enkelt nederst i hierarkiet medmindre en af hannerne var ualmindeligt underdanig. Den lille detalje havde konstant givet mig problemer under min opvækst eftersom jeg jo voksede op i en varulveflokk. Men Mac var

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

endnu ikke i stand til at styre sin ulv hvis der ikke var en anden varulv tilstede. Og Adam var her ikke, så det var op til mig at gøre noget.

Jeg stirrede på ham med et løftet øjenbryn og gjorde et forsøg på at lyde som min plejefar. „Mac, for pokker, lad nu den stakkels døde mand være i fred og kom herover.“

Han rejste sig langsomt og truende. Så rystede han på hovedet og kørte sine hænder rundt i ansigtet mens han svajede lidt.

„Det hjalp,“ sagde han. „Kan du gøre det igen?“

Jeg gjorde mit bedste. „Mac, kom herover lige nu!“

Han vaklede lidt fortumlet hen til mig og satte sig ved mine fødder.

„Når Adam kommer, er det livsvigtigt at du ikke ser ham i øjnene i mere end højst to sekunder ad gangen,“ sagde jeg bestemt. „Du skulle også gerne underkaste dig ham pr. instinkt så vi behøver ikke at gennemgå i detaljer hvordan du bør opføre dig. Bare husk at du ikke har gjort noget forkert og lad mig snakke. Det skal helst ende med at Adam tager dig med hjem.“

„Jeg kan udmærket klare mig uden hans hjælp,“ protesterede Mac. Han lød næsten som sig selv, men han sad stadig og kiggede hen på liget.

„Nej, du kan ej,“ sagde jeg med eftertryk. „Hvis der ikke var en flok her i området, kunne du måske godt overleve alene. Men hvis du render ind i en af Adams ulve uden at være blevet præsenteret for flokken, vil de sandsynligvis slå dig ihjel. Desuden bliver det snart fuldmåne. Adam kan

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

hjælpe dig med at få kontrol over din ulv inden da.“

Mac stivnede. „Kan jeg få kontrol over uhyret?“

„Ja, uden tvivl,“ forsikrede jeg. „Og det er ikke et uhyre – medmindre du også betragter spækhuggere som uhyrer. Varulve er hidsige og aggressive, men de er ikke onde.“ Jeg kom til at tænke på varulven der havde solgt ham. „De er i hvert fald ikke mere onde end mennesker også kan være,“ tilføjede jeg.

„Hvordan skulle jeg kunne styre uhyret når jeg ikke en gang kan huske hvad det gør?“

„Det er sværest de første par gange,“ forklarede jeg. „En god Alfa kan hjælpe dig gennem det. Adam kan træne dig. Når du først har fået magten, kan du vende tilbage til dit gamle liv. Hvis det altså er det, du ønsker. Du skal stadig være forsigtig for selv i menneskeskikkelse vil du være stærkere og have et mere voldsomt temperament end du er vant til.“

„Jeg kan aldrig vende hjem,“ hviskede han.

„Lær at styre din ulv først,“ sagde jeg. „Resten er noget som andre kan hjælpe dig med. Du må bare ikke tro det hele er håbløst.“

„Du er ikke ligesom mig.“

„Nej, jeg er en walker,“ svarede jeg. „Det er noget andet. Jeg er født sådan.“

„Jeg har aldrig hørt det udtryk før. Er det en slags fe?“

„Tæt på,“ sagde jeg. „Jeg har ikke alle de seje egenskaber som I ulve har. Jeg har ikke superkræfter. Mine sår heler ikke i løbet af få sekunder. Jeg har ingen flok.“

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

„Og du risikerer ikke at komme til at æde dine venner,“
indskød han. Jeg kunne ikke afgøre om han sagde det for
sjov eller i fuld alvor.

„Nej, det har sine fordele,“ indrømmede jeg.

„Hvorfor ved du så meget om varulve?“

Jeg skulle til at fortælle ham den korte udgave af min
historie, men jeg blev enig med mig selv om at den lange
version måske kunne aflede hans tanker fra liget.

„Min mor var rodeo-groupie.“ Jeg satte mig ned ved si-
den af ham. „Hun var vild med cowboys, alle slags cow-
boys. Hun mødte en sortfodsindianer der red på tyre til
rodeoerne. Han kom fra Browning i Montana og hed Joe
Gamle Prærieulv. Ham var hun så vild med at hun blev gra-
vid. Han påstod at han nedstammede fra en gammel slægt
af medicinmænd, men hun mener at det sikkert var noget
han sagde for at imponere hende. Han døde i en bilulykke
tre dage efter hun havde mødt ham. Hun var sytten år på
det tidspunkt så hendes forældre prøvede at overtale hende
til at få en abort, men det ville hun overhovedet ikke høre
tale om. Så forsøgte de at få hende til at bortadoptere mig,
men hun var fast besluttet på at beholde mig – lige indtil
jeg var tre måneder gammel og hun fandt en lille prærieulv
i min tremmeseng.“

„Hvad gjorde hun så?“

„Så forsøgte hun at opspore min fars familie,“ fortsatte
jeg. „Hun tog til Browning og fandt adskillige familier
som hed ‘Gamle Prærieulv’, men ingen af dem havde hørt
om Joe. Der var selvfølgelig ingen tvivl om at han var in-

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

dianer.“ Jeg gjorde en fejende bevægelse med hånden. Jeg ligner ikke en fuldblodsindianer, mine træk er angloamerikanske, men min hud ser altid solbrændt ud, selv når det er vinter, og mit glatte hår er lige så kulsort som øjenvipperne om mine brune øjne. „Jeg ved ikke ret meget mere om ham.“

„Gamle Prærieulv,“ sagde Mac eftertænksomt.

Jeg smilede til ham. „Ja, man kan ikke tænke andet end at jeg ikke er den første formskifter i familien, vel?“

„Hvordan endte du så med at vokse op blandt varulve?“

„Min oldefars onkel var varulv,“ sagde jeg. „Det var egentlig en familiehemmelighed, men det er svært at holde noget hemmeligt for min mor. Folk fortæller hende deres livshistorier bare hun sender dem et smil. Nå, men hun fik fat i hans telefonnummer og ringede til ham.“

„Wauw, jeg har aldrig mødt nogen af mine oldeforældre.“

„Det har jeg heller ikke,“ sagde jeg med et smil. „Kun en af deres onkler som var varulv. En af fordelene ved at være varulv er at man lever længe.“ Hvis man altså var i stand til at styre sin ulv – men det kunne Adam forklare bedre end mig.

Macs blik gled atter hen mod vores døde ven.

Jeg sukkede og fortsatte min fortælling. „Men man lever ikke længe hvis man er dum og uforsigtig. Min oldefars onkel var kvik nok til at leve længere end andre i hans generation, men en aften han var ude og jage, blev han dræbt af en elg. Inden han døde, besøgte han min mor, og han kunne straks se hvad jeg var. Det var før feerne stod frem,

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

og på den tid mente mennesker at videnskaben havde forklaret alt det de engang troede, var magi. Han overbeviste min mor om at det ville være mere trygt for mig at vokse op hos Marrokkens flok – de har deres egen by i bjergene hvor der sjældent kommer mennesker og forstyrrer dem. Jeg kom i pleje hos en familie der ikke selv havde børn.“

„Gav din mor dig bare væk?“

„Min mor kom på besøg hver sommer selvom flokken ikke gjorde det nemt for hende. Marrokken er ikke ret glade for mennesker, bortset fra deres egne ægtefæller og børn.“

„Jeg troede at Marrokken var den varulv der bestemte over de andre varulve i Nordamerika,“ sagde Mac.

„En flok opkalder sig nogle gange efter deres leder,“ forklarede jeg. „Så ‘Marrokken’ er både en betegnelse for den øverste leder og hans flok. For det meste opkalder en flok sig efter et geografisk sted i deres territorium. Adams flok hedder Columbia Basin-flokken. Der er kun én flok mere her i staten Washington, den hedder Smaragdflokken fordi den holder til i Seattle som kaldes Smaragdbyen ... du ved, ligesom i Trolldmanden fra Oz.“

Mac skulle til at spørge om noget andet, men jeg løftede en hånd og tyssede på ham. Jeg kunne høre Adams bil komme kørende.

„Husk hvad jeg fortalte dig om Alfaen,“ sagde jeg til Mac og rejste mig. „Han er en god mand, og du har brug for ham. Bliv siddende dér og lad være med at se op på ham. Det skal nok gå alt sammen hvis du bare lader mig om at

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

forklare hvad der er sket.“

Den ene af de tunge værkstedsporte knagede og bragede fordi den blev rykket op med voldsom kraft. Det lød mest af alt som om nogen væltede et enormt trommesæt.

Adam Hauptman stod først helt stille, og i de par sekunder så jeg på ham med et menneskes øjne; det vil sige uden at bruge andre sanser end mit syn. Han var helt klart dejlig at se på.

På trods af sit tysk klingende efternavn havde han slaviske træk og farver, mørklødet hud, mørkt hår – der dog var lysere end mit – brede kindben og smalle, men sensuelle læber. Han var hverken udpræget høj eller kraftigt bygget, og mennesker undrede sig nok over hvorfor alle drejede hovedet for at se på ham når han trådte ind i et lokale. Når de så hans ansigt, ville de fejlagtigt antage at det var hans udseende der tiltrak sig opmærksomhed. Men Adam var en Alfa, og derfor ville både de mennesker og de ulve der var i nærheden, uvilkårligt have vendt blikket mod ham selvom han havde været grim. Det gjorde selvfølgelig heller ingen skade at han altid hvilede i sig selv og ikke virkede for bevidst om sit gode udseende.

Under normale omstændigheder var hans øjne chokoladebrune, men når de, som nu, lyste af arrigskab, var de næsten gule. Jeg hørte Mac gispe da han mærkede Adams vrede, så jeg forberedte mig på den bølge af styrke han udsendte og den prellede af på mig som vand på en gås.

Jeg burde måske have forklaret situationen lidt nærmere over telefonen, men det ville der jo ikke have været nær så

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

meget sjov ved.

„Hvad er der sket her?“ spurgte han så sagte som sne der daler ned fra himlen.

„Det er en lang forklaring,“ sagde jeg. Jeg så ham direkte i øjnene i to fulde sekunder inden jeg drejede hovedet og nikkede hen mod liget. „Den døde varulv ligger dér. Hvis han er en af dine, er han ny – og så har du ikke gjort dit arbejde ordentligt. Han var døv og blind som et menneske. Jeg var i stand til at liste mig ind på ham, og han var tydeligvis uvidende om at hans sår ikke ville læges så hurtigt som normalt fordi det ikke var et almindeligt dyr der havde tilføjet ham det. Han forblødte fordi han ikke ænsede andet end jagten ...“

„Stop så, Mercedes,“ brummede Adam og gik over til den døde varulv. Han gik i knæ ved siden af liget, og en af dets arme klaskede slapt ned på gulvet da han skubbede til det.

Mac peb ivrigt, så bøjede han hovedet og pressede ansigtet ind mod mit lår så han ikke kunne se.

Lyden fik Adam til at kigge fra liget og hen på drengen ved mine fødder.

Han brummede igen. „Det er ikke en af mine ulve – og det er den dér i hvert fald heller ikke.“

„Hvor er du venlig, mr. Hauptman,“ sagde jeg. „Din mor har virkelig opdraget dig godt.“

„Forsigtig,“ hviskede han. Det var ikke ment som en trussel, det var en advarsel.

Okay. Han var virkelig skræmmende. Faktisk frygtind-

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

gydende. Han havde sikkert også været frygtindgydende da han var et menneske. Men det gik ikke at lade ham se at jeg var bange.

„Adam Hauptman,“ sagde jeg høfligt for at vise ham hvordan han burde have gjort. „Tillad mig at præsentere Mac – jeg kender ikke hans fulde navn. Han blev angrebet af en varulv i Chicago for cirka to måneder siden. Varulven dræbte hans kæreste, men Mac hér overlevede. Efter angrebet blev han bortført og holdt fanget i et bur. En mand der passer på beskrivelsen af Alfaen Leo fra Chicago, solgte ham derefter til én der spærrede ham inde i et bur i en husvogn og brugte ham som forsøgskanin for en eller anden form for stoffer. Det lykkedes Mac at stikke af, og jeg mødte ham første gang i fredags hvor han dukkede op hér og spurgte efter arbejde.“

„Og du syntes ikke jeg burde have at vide at du havde en fremmed varulv hér?“

Jeg sukkede overdrevent. „Jeg er ikke medlem af din flok, Adam. Jeg ved at du har meget svært ved at begribe det, så nu prøver jeg at sige det langsomt. Jeg tilhører ikke dig. Jeg er ikke forpligtet til at fortælle dig noget som helst.“

Adam bandede. „Nye varulve er farlige, kvindemenneske. Især når de er sultne og forfrosne.“ Han så på Mac, og hans stemme forandrede sig fuldkommen, vreden og arrigskaben forsvandt. „Mercy, kom herover.“

Jeg kiggede ikke ned for at se hvad Adam havde bemærket i Macs ansigt. Jeg trådte et skridt fremad, men Mac havde sine arme om mit ben, og jeg nåede kun lige at stoppe inden

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

jeg faldt. „Øh, jeg er vist nødt til at blive her indtil videre.“

„Nogle gange er du utrolig tåbelig af en kvik pige at være,“ sagde han i et fløjsblødt tonefald for ikke at skræmme varulven der klyngede sig til mit ben. „For eksempel er det ikke særlig smart at sidde i et aflukket værksted med en ny varulv og en ordentlig klump frisk kød. Jeg vil gerne have hans rigtige navn, det gør det nemmere at få forbindelse til ham.“

„Mac,“ mumlede jeg. „Hvad hedder du?“

„Alan,“ sagde han drømmende og rejste sig på knæ så hans ansigt var presset ind mod min mave. „Alan MacKenzie Frazier, jeg er opkaldt efter min bedstefar der døde samme år som jeg blev født.“ Hans bevægelse fik min T-shirt til at glide op, og jeg mærkede hans tunge mod min bare hud. En udenforstående ville måske have fundet det sensuelt, men maven er et meget sårbart sted på kroppen og dermed et af rovdyrts favoritsteder. „Du lugter godt,“ hviskede han.

Han lugtede af varulv og jeg ved at gå i panik – hvilket ikke gjorde tingene bedre.

„Alan.“ Adam sørgede for at udtale navnet tydeligt. „Alan MacKenzie Frazier, kom herover.“

Mac vendte hovedet med et ryk, men strammede grebet om mine hofter, så meget at det gjorde ondt. Han kiggede på Adam og knurrede, og den svage rumlen fik hans brystkasse til at vibrere mod mit ben.

„Min,“ sagde han.

Adams øjne blev smalle. „Du kan tro nej. Hun er min.“

Det ville måske have været smigrende at de skændtes om

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

mig hvis det ikke var fordi mindst en af dem betragtede mig som et måltid. Jeg vidste ikke helt med den anden. Mens Adam holdte Macs opmærksomhed fanget, greb jeg det koben der lå på hylden lige bag mig og hamrede det ned på Macs kraveben. Jeg kunne ikke komme ordentligt til, og fordi jeg ikke kunne svinge kobenet ret langt bagud, ramte jeg ham ikke særligt hårdt, men selv på en varulv er kravebenet skrøbeligt. Jeg vred mig ud af Macs greb i samme øjeblik jeg hørte knoglen brække, og skyndte mig hen i den anden ende af værkstedet inden han kom sig over den uventede smerte.

Jeg brød mig ikke om at gøre ham fortrød, men bruddet ville hele i løbet af få timer. Og han virkede som en god person så jeg regnede med at han ville komme sig hurtigere over en brækket knogle end over at have spist mig.

Adam havde bevæget sig næsten lige så hurtigt som mig. Han greb Mac i nakken og hev ham brutalt op at stå.

„Adam,“ sagde jeg fra min nogenlunde trygge plads i den anden ende af værkstedet. „Han er ny og utrænnet. Et offer.“ Jeg talte lavt for ikke at bidrage til den ophidsede stemning.

Det hjalp også at Mac ikke så synderligt farlig ud i det øjeblik. Han hang slapt i Adams greb og kun hans tåspidser rørte gulvet. „Undskyld,“ sagde han næsten uhørligt. „Undskyld.“

Adam sukkede rasende og sænkede Mac ned mod gulvet – Adam ville stille ham op, men da Macs ben knækkede sammen under ham, lod Adam ham segne om på gulvet.

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

„Det gør ondt,“ sagde Mac.

„Det ved jeg godt.“ Adam lød ikke vred længere nu hvor han talte til Mac og ikke til mig. „Hvis du forandrer dig til en ulv, vokser bruddet meget hurtigere sammen.“

Mac kiggede op på Adam og blinkede overrasket med øjnene.

„Jeg tror ikke at han selv kan styre forandringen endnu,“ indskød jeg.

Adam skævede eftertænksomt over mod liget, og vendte så blikket mod mig. „Du sagde noget om et bur og nogle forsøg?“

Mac sagde ikke noget, så jeg nikkede. „Det er i hvert fald hvad han sagde til mig. Der er tilsyneladende nogen der har fået fat i et stof som de prøver af på varulve.“ Jeg fortalte hvad Mac havde fortalt mig, og beskrev mit eget møde med den afdøde ulv og hans makker. Jeg havde allerede fortalt Adam højdepunkterne, men jeg vidste ikke hvor meget han havde opfattet gennem sin vrede, så jeg fortalte hele historien forfra igen.

„For pokker,“ lød det fra Adam da jeg var færdig. „Stakkels dreng.“ Han så ned på Mac. „Okay. Du skal nok klare den. Det første vi skal have gjort er at kalde din ulv frem så knoglen kan hele.“

„Nej,“ sagde Mac. Han stirrede først desperat på mig og dernæst på det døde ulve-menneske. „Jeg har ingen kontrol over mig selv når jeg er sådan. Jeg kommer til at bide nogen.“

„Se på mig,“ sagde Adam med en dystert og ru stemme.

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

Selvom han ikke talte til mig, kunne jeg ikke løsrive mit blik fra ham. Mac sad som naglet til jorden, men nu var hans blik også som klistret til Adam.

„Der sker ikke noget, Alan. Jeg skal nok forhindre dig i at angribe Mercy – selvom hun trænger til en lærestreg. Og,“ fortsatte Adam og beviste at han havde en god iagttagelsesevne, „jeg skal også nok forhindre dig i at spise den døde.“

Da Mac tøvede, gik jeg over til Adam og knælede ved siden af ham så jeg kunne se Mac i øjnene. „Som jeg fortalte dig, kan Adam styre din ulv indtil du selv kan. Det er derfor han er Alfa. Du kan stole på ham.“

Mac stirrede på mig, så lukkede han øjnene og nikkede. „Okay, men jeg ved ikke hvordan man gør.“

„Det får du hurtigt lært,“ sagde Adam. „Og lige nu er jeg her til at hjælpe dig.“ Han puffede til mig med sit knæ og trak en lommekniv frem. „Det er nemmere hvis du ikke har tøj på.“

Jeg rejste mig op så stilfærdigt som jeg kunne og forsøgte at lade være med at skære ansigt da Mac skreg.

Det er aldrig nemt eller smertefrit for en varulv at forandre sig til ulv, og det er slemt når ulven ikke hjælpes frem af månens kald. Efter mange års øvelse lærer nogle varulve at forandre skikkelse ret hurtigt, men for en ny varulv er det hårdt og det tager lang tid. Og for Mac, der oven i købet havde et brækket kraveben, måtte det være særligt smertefuldt.

Jeg smuttede ind på kontoret og gik ud på parkerings-

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

pladsen. Det var både af hensyn til Mac og Adam, men også for min egen skyld. Jeg kunne simpelthen ikke bære at høre på de jamrende lyde der kom fra Mac. I stedet satte jeg mig ned på trappetrinnet uden for kontoret og ventede på at det ville være overstået.

Elizaveta kom gående støttet til sit barnebarn netop som Macs skrig gik over i et ulvehyl.

„Er der er en varulv mere?“ spurgte Elizaveta.

Jeg nikkede og rejste mig op. „Drengen som jeg fortalte dig om. Han burde ikke være til fare for nogen så længe Adam er her. Rensede du Stefans folkevognsrugbrød?“ Jeg nikkede over mod det.

„Ja. Tror du jeg er amatør?“ Hun fnyste fornærmet. „Din vampyr-ven vil aldrig opdage at den har transporteret et andet lig end hans eget.“

„Tak.“ Jeg lagde hovedet på skrå og lyttede efter, men da jeg ikke kunne høre noget inde fra værkstedet, åbnede jeg døren ind til kontoret og råbte: „Adam?“

„Det er okay,“ svarede han med en træt stemme. „Der er ingen fare på færde.“

„Elizaveta er her med sin chauffør.“ Jeg advarede ham for god ordens skyld. Det var jo ikke sikkert han havde bemærket dem da han kom marcherede ind i værkstedet.

„Få hende til at komme herind.“

Jeg ville have holdt døren åben, men Elizavetas barnebarn greb fat i håndtaget og holdt døren åben for os begge. Elizaveta tog fat i min arm med en knoglet hånd, men styrken i hendes greb gjorde mig temmelig sikker på at det var

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

skuespil og hun slet ikke havde brug for nogen at støtte sig til når hun gik.

Ulven Mac lå i det fjerneste hjørne af værkstedet, der hvor jeg sidst havde set ham. Hans pels var mørkegrå og faldt i ét med skyggerne på gulvet. Han havde en hvid pote og en hvid stribe ned langs snuden. Varulves markeringer minder af en eller anden grund mere om hundes end om ulves. Marrokken, Bran, har en hvid plet for enden af halen som om den er blevet dyppet i en spand maling. Jeg har aldrig povet at sige det til ham, men jeg synes det ser kært ud.

Adam sad på knæ ved siden af den døde mand, uden at tage sig af at han sad med ryggen til Mac. Han kiggede op da vi kom derind. „Elizaveta Arkadyevna,“ hilste han formelt inden han tilføjede noget på russisk. „Tak fordi du også kom her i aften, Robert,“ fortsatte han på engelsk.

Elizaveta sagde noget på russisk til Adam.

„Ikke helt endnu,“ svarede Adam. „Kan du få ham til at ligne et menneske?“ Han gjorde en bevægelse i retning af den døde. „Jeg kan ikke genkende hans lugt, og jeg vil gerne se hvordan han ser ud.“

Elizaveta rynkede panden og sagde noget hurtigt på russisk til sit barnebarn. Da han havde svaret, nikkede hun, og de talte sammen et par minutter inden hun vendte sig om mod Adam igen. „Måske, jeg kan i hvert fald gøre et forsøg.“

„Du har vel ikke et kamera her, Mercy?“ spurgte Adam.

„Jo,“ svarede jeg. Jeg arbejder med gamle biler. Og nog-

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

le gange reparerer jeg biler som andre har 'sat i stand' på yderst ejendommelig vis. Derfor har jeg lært at det kan være nyttigt at tage et billede af bilen til når jeg skal samle den igen. „Jeg henter det.“

„Tag et stykke papir og en stempelpude med hvis du har sådan en. Så vil jeg prøve at sende hans fingeraftryk til en af mine bekendte og se om jeg kan få ham identificeret på den måde.“

Da jeg kom tilbage, var liget forvandlet til et menneske, og det hul jeg havde revet i hans hals, var et gabende sår der lignede en sprunget ballon. Hans hud var kridhvid fordi han havde mistet så meget blod. Jeg havde set døde folk før, men aldrig liget af en person jeg selv havde dræbt.

Hans tøj var gået i stykker da han forandrede sig – og det var ikke sket på den interessante måde som man ser i tegneserier eller på forsiden af fantasybøger. Hans bukser var revnet i skridtet og hans T-shirt, der var gennemblødt af blod, var gået op i sømmene langs halsen og skuldrene. Det virkede frygteligt uværdigt.

Adam tog kameraet fra mig og tog et par billeder fra forskellige vinkler, så puttede han det tilbage i hylsteret og hængte det over sin skulder.

„Du får det igen så snart jeg har overført billederne fra det,“ lovede han åndsfraværende. Han tog papiret og stempelpuden og begyndte ret professionelt at rulle mandens fingerspidser frem og tilbage på puden og dernæst på papiret.

Derefter tog tingene fart. Adam hjalp Elizavetas barne-

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

barn med at anbringe liget i Cadillacens rummelige bagagerum så hun kunne skille sig af med det på et senere tidspunkt. Elizaveta mumlede og gjorde nogle fagter der forhåbentlig rensede mit værksted for ethvert bevis på at der nogensinde havde været et lig derinde. Til sidst tog hun Macs tøj.

„Stille,“ sagde Adam, da Mac knurrede i protest. „Det er en bunke lasede klude. Jeg har noget tøj derhjemme der sikkert kan passe dig, og i morgen kan vi købe noget mere.“

Mac kiggede på ham.

„Du kommer med mig hjem,“ sagde Adam i et tonefald der ikke lagde op til diskussion. „Jeg vil ikke have en ny ulv strejfende omkring i min by. Du kommer med mig, og du bliver hos mig indtil du har lært det mest nødvendige. Derefter kan du stikke af igen hvis du har lyst – men ikke før du kan styre din ulv.“

„Jeg går nu, det er ikke godt for en ældre dame som mig at være så sent oppe,“ sagde Elizaveta og sendte mig et surt blik. „Prøv at lade være med at gøre noget så dumt en anden gang, Mercedes. Jeg gider ikke skulle herud igen.“

Hun fik det til at lyde som om hun jævnlige måtte rydde op efter mig, selvom det var første gang det var sket. Jeg var træt, og den kvalmende fornemmelse jeg havde haft lige siden jeg satte tænderne i varulven, var tæt på at få mig til at kaste op igen. Så hendes skarpe bemærkning fik mig til at rejse børster, og derfor var mit svar ikke helt så diplomatisk som det burde have været.

„Nej, det håber jeg sandelig heller ikke bliver nødven-

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

digt,“ svarede jeg blidt.

Hun fangede den fornærmelse der lå i ordene, men jeg mødte hendes blik med store, uskyldige øjne så hun ikke kunne være sikker på at det virkelig *var* ment som en fornærmelse. At fornærme en heks stod højt på listen over dumme ting man kan gøre, lige under at gøre en Alfa gal i skralden og sætte sig op ad en ny varulv for at se på et frisk lig. Og jeg havde allerede gjort begge dele den aften. Jeg kunne dog ikke gøre for det. Trodsighed var en vane jeg havde tillagt mig for at beskytte mig selv mens jeg voksede op hos en flok ulve der stort set bestod af dominerende hanner. Varulve har, som alle andre rovdyr, respekt for den der er kæk nok til at give igen. Hvis man er for forsigtig over for dem, tror de at man er svag – og svage dyr er byttedyr.

I morgen ville jeg fortsætte med at reparere gamle biler og holde lav profil. Jeg havde vist opbrugt alt mit held her til aften.

Adam var tilsyneladende enig for han fik hurtigt Elizavetas opmærksomhed ved at tage hende under armen og følge hende tilbage til hendes bil. Hendes barnebarn, Robert, smilede dovent til mig.

„Du skal ikke stikke for meget til den gamle babusjka, Mercy,“ sagde han stille. „Hun kan godt lide dig, men hun skifter hurtigt mening hvis hun føler at du ikke viser hende behørig respekt.“

„Det er jeg godt klar over,“ sagde jeg. „Jeg tager hjem og ser om en kort nattesøvn ikke kan tøjle min tunge inden

PATRICIA BRIGGS
MERCY #1
MÅNENS KALD

den skaber flere vanskeligheder for mig.“ Det var et forsøg på humor, men jeg kunne selv høre at jeg bare lød træt.

Robert sendte mig et forstående smil inden han gik.

Noget tungt lænede sig op ad min hofte, og da jeg kiggede ned, så jeg at det var Mac. Han så på mig med et blik som vist var fuld af medfølelse. Adam stod stadig sammen med Elizaveta, men Mac lod til at have kontrol over sig selv. Jeg kløede ham bag det ene rejste øre.

„Kom med ind og lås af,“ sagde jeg.

Denne gang huskede jeg at få min taske med.